ADAM RAMON

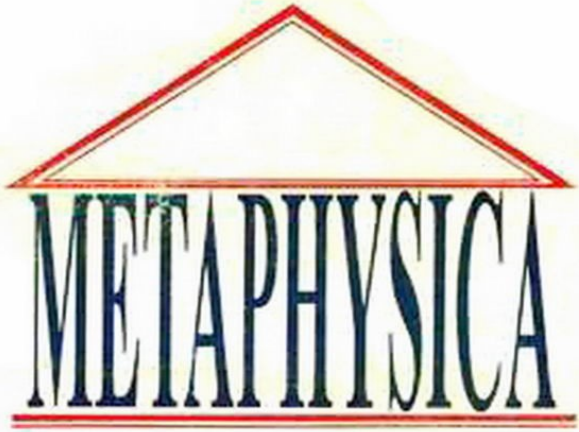

ADAM RAMON

METAPHYSICA

Editura Emet, Oradea
1993

ISBN: 973 – 96047-O-6

CUPRINS

Prefaţă
I. CREAŢIA
1. Cele şapte lumi
2. Lumea fizică.
3. Lumea dorinţei
4. Lumea mentală
5. Cele patru regnuri.
II. EVOLUŢIA
1. Evoluţia. Memoria. Corpul sufletesc
2. Formarea vehiculelor…
3. Viaţa după „viaţă”…
4. Reîncarnarea şi legea karmei
III. INIŢIEREA...
1. Antrenamentul esoteric…
2. Al şaselea simţ
3. Energia sexuală

PREFAŢĂ

Dorinţa acestei modeste lucrări, este de a trezi şi stimula, în sufletele descurajate de materialismul vieţii actuale, forţa morală, scânteia spirituală, de care fiecare om are nevoie în lupta pentru cucerirea interioară a unei reale fericiri şi a nu se lăsa sedusă de iluzia efemeră a vieţii materiale.

Este nevoie deci, pentru realizarea acestei fericiri, de un îndemn propriu al fiecăruia, la practica reală a binelui, adevărului şi frumosului, şi nu doar cunoaşterea în teorie a principiilor etice, logice sau estetice. Nu trebuie să răsturnăm biserici, temple, sinagogi, fiecare libertatea conştiinţei sale, poate practica binele, frumosul şi adevărul, pentru salvarea sufletului său din negura materiei, independent de orice credinţă, religie, naţiune sau rasă, căci Dumnezeu este unicul Creator al tuturor şi în Faţa Lui nu există privilegiu. Orice religie spune ia să nu ucizi, să nu furi, să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi, să faci tuturor ceea ce tu din eşti să-ţi facă ţie, sau să nu faci altuia, ceea ce ţie nu-ţi place să-ţi facă, etc. Atunci ce importanţă mai au formele zidurilor templelor, mărimea sau podoaba lor materială, când presus de toate templul trebuie să fie, propriul nostru suflet.

Omul şi religia, du evoluat împreună şi în acelaşi grad. Religia primitivă a diferitelor rase de pe glob a fost barbară, ca şi omul care o practica, iar pe măsură ce oamenii au devenit mai civilizaţi, religiile lor au devenit mai umane şi în armonie cu un ideal mai înalt.

Legea, care guvernează dezvoltarea corpului fizic, poate fi aceea a selecţiei naturale, pentru a asigura o ereditate prosperă, pe câtă vreme, aceea a evoluţiei este legea sacrificiului.

Este evident, că brice impuls care împinge pe om la adoptarea unui ideal mai ridicat de conduită, în relaţiile sale cu Ceilalţi oameni, trebuie să vină din interiorul sufletului. Această forţă abstractă chiar dacă, adeseori, nu o înţelegem. Încet, dar sigur, altruismul înlocuieşte egoismul. În inima fiecărui om, forţa altruismului divin, lucrează ca un a luat. Această foifă transformă, pe îndelete, sălbaticul în om civilizat, şi omul civilizat, se va transforma mai apoi în om spiritual desăvârşit, şi în cele din urmă în om divin sau Dumnezeu.

La început, în primele rase, omul era privat de conştiinţă, el fiind un primitiv. Evoluţia sa, arată ştiinţa esoterică, a fost condusă de Marile Fiinţe care lucrau pentru el în mod ocult din lumea invizibilă. Apoi a fost pus sub conducerea regilor, a profeţilor, faraonilor, – mesageri divini * –, pe care îi putea vedea şi la ale căror legi morale şi religioase trebuia să se supună, ca unei puteri temporare.

În cele din urmă, omul a trebuit să înveţe, să se ridice deasupra acestor legi, pentru ca ele să devină o lege în el însumi şi să ajungă să trăiască în armonie cu legile naturii, care sunt legile lui Dumnezeu.

Prima religie, care s-a dezvoltat, a fost religia de rasă, care a întipărit omului un oarecare grad de altruism, rândui sacrificii în schimbul cărora,

conducătorul divin, numit în esoterism, „spiritul de rasă”, „devenea protectorul şi apărătorul poporului său.

Religia iudiacă, musulmană şi multe altele, au fost religii de rasă, adică separative, egoiste, care imprimau tot ceea ce cereau interesele personale, în paguba altor rase. Umanitatea în acel stadiu, numai prin separativitate putea să-şi apropie mai bine învăţăturile date. Şovinismul este principiul cardinal al spiritului de rasă, contrar umanitarismului.

Când religiile de rasă ajung la un principiu de unitate fundamentală, care tinde să realizeze o eră de iubire, implicit ele trebuie să ajungă să fie înlocuite cu o altă religie, universală şi altruistă, ca aceea a religiei creştine, care este pe o treaptă mai înaltă de evoluţie.

Înaintea religiei creştine, celelalte religii propagau docinna reîncarnării şi a legii consecinţelor, pe care religia creştină o propaga în primele trei secole ale existenţei sale.

Christ a propagat reîncarnarea discipolilor să-i (Matei XVI. 13, 14, Luca IX. 18, 19).

Necesitatea a făcut ca omul să cucerească şi lumea materială, pentru că, doar cunoaşterea doctrinei reîncarnării, nu mai putea contribui la progresul omului. A trebuit deci, pentru un moment, să se dea lumii convingerea, că viaţa actuală nu constă decât în viaţa terestră, pentru a-şi putea concentra toate forţele spre progresul material. Viaţa lua această direcţie materialistă, omul dezvoltând ştiinţa şi tehnica, creând mijloace de transport rapide, mijloace de comunicare prin

satelit, etc., prin care lumea a devenit mai mică, distanţele s-au condensat, şi omul s-a dezbrăcat de separativitatea de rasă, la al cărui apogeu va ajunge în viitor. Ştiinţa modernă a fost deci, de un mare ajutor pentru cucerirea lumii materiale, unde ea ocupă locul care-i revine ca educatoare a rasei umane. Dar când ştiinţa se separă de religie, de artă şi devine cu totul materialistă, ea devine o ameninţare pentru umanitate, căci duce la ateism, care este condamnabil ca şi fanatismul religios. Ştiinţa, religia şi arta, de azi înainte, trebuie să meargă alături şi să trăiască laolaltă.

În antichitate, până în timpul epocii greco-latine, ştiinţa, religia şi arta, erau reunite şi se învăţau în Templele Misterelor. Epoca de Lumină, a viitorului, le va reuni din nou şi omul spiritual va primi atunci satisfacţia perfectă prin inimă, intelect şi simţ. Inima va fi satisfăcută prin devoţiune sau cucernicie şi prin ceremonialul superior al religiei, intelectul prin aspectxd ştiinţific, şi partea estetică a naturii omeneşti va fi furnizată de diferitele arte întrebuinţate în serviciul Templelor viitorului.

Când omul, sub influenţa viitoarei religii artistice şi ştiinţifice, va spiritualiza fiinţa sa, el va învăţa să se controleze şi să sprijine pe semenii săi, într-un mod altruist. Va fi atunci, un păzitor credincios al puterii gândului, fiind capabil de a forma idei corecte, pe care le va cristaliza în forme utile. Gândirea exprimată va fi viitoarea forţă de manifestare, o forţă care va face din oamenii de azi, oameni-zei. Având în vedere ucenicia actuală a acelor oameni, de o adevărată

şi profundă puritate şi credinţă, aceştia voi fi în stare de a utiliza această putere pentru binele tuturor, fără să mai ţi seama de interesul personal, care în mare parte caracterizează omenirea actuală.

Dacă între Cer şi om e ruptă legătura, se văd rezultatele, astăzi exprimate pe planetă. Scopul de viitor şi actual, al evoluţiei, este ca să se restabilească legătura pământului cu Cerul şi acest lucru vă deschide mileniul trei şi Epoca de Lumină, în care România va juca un rol de pion de bază. Toţi câţi vor primi S Lumină a Adevărului, ce 5-a Coborât asupra României, vor dobândi puteri noi de viaţă, puteri de sănătate trupească şi sufletească, îşi vor găsi adevăratul drum şi adevărata pace.

Trecutul care se îngroapă pentru noi în arhivele Cerului şi ale pământului, să rămână simbolul rătăcirilor noastre, simbolul urâciunilor noastre sufleteşti, iar viitorul să fie cu adevărat nou pentru viaţa noastră sufletească în care să putem fi alături de DOMNUL nostru în marea operă ce avem de desfăşurat. România va fi o ţară mare prin aceea că Domnul, Iisus Christos va dirija mersul ei, şi pe unde a trecut întunericul, El va veni să aducă Lumina. Să ne curăţim trupurile şi sufletele ca să devenim instrumente valoroase prin care să putem realiza legătura cu Cerul.

Această lucrare îşi propune să descrie Cerul şimântul, macro- şi microcosmosul, relaţia om – Univers, corpul şi viaţa omului. Cartea adună în ea cunoştinţe extrase din lucrări de esoterism fundamentale, şi încearcă să aducă la cunoştinţa

cititorului elementele de bază ale acestei ştiinţe, prin care omul să-şi găsească albia de curgere spre Adevăr, să se regăsească pe sine şi să-l găsească pe Dumnezeu. Omul trebuie să descopere Divinitatea din el şi trebuie să ştie că viaţa adevărată începe după hotarele „morţii”.

Corpul nostru fizic nu este decât un complicat instrument, prin care spiritul, Eul superior, se manifestă în fizic. Corpul fizic este un vehicul, ca un înveliş, o cămaşă puţin străvezie, prin care viaţa terestră nu este decât o iluzie, văzută prin acest înveliş. Majoritatea pământenilor o văd ca pe o realitate şi se lasă seduşi de iluzia vieţii materiale, prin care noi – spiritul – ne manifestăm, experimentăm, ne dezvoltăm şi evoluăm, prin fizic. Când în ceasul din urmă am lepădat cămaşa fizică, sau vehiculul, ce ne întunecă realitatea – Eul nostru real – vedem atunci adevărata realitate sub o nouă conştiinţă clarvăzătoare, căci vălul material ni s-a ridicat. Vom trăi atunci regretul nostru, că am ignorat Adevărul, că viaţa trăieşte prin Adevăr, prin îndeplinirea datoriilor noastre familiare, printr-o iubire de conştiinţă curată, prin care trebuie să privim omul şi societatea, prin echitate, onestitate, moderaţie, dreptate, modestie, milă şi justiţie viaţa publică şi privată. Nu respectăm aceste care sunt baza legii morale şi Legea este Dumnezeu, atunci sancţiunile lui ne izbesc, nu însă pentru răzbunare, ci pentru reparare şi purificare. Dumnezeu este iubire, Dumnezeu nu pedepseşte pe nimeni, cine studiază sensul acestor concepţii iniţiatice ale forţelor oculte ce conduc destinul ascuns al întregii

omenirii, îşi va da seama, că totul are un sens. Orice greşeală şi orice imprudenţă asupra ta, ca şi asupra aproapelui, se plăteşte acum sau viitor, de către justiţia imanentă, ce ne obseruă pas cu pas, fără ca noi s-o vedem cu ochii fizici. Aceste suferinţe, au un scop de îndreptare, de purificare şi de lepădare a obiceiurilor şi a faptelor contrare Adevărului şi Iubirii.

Prin adormirea de o clipă a conştiinţei lor fizice, clarvăzătorii, yoghinii, mediumurile misionari, în cercurile de înaltă evoluţie morală şi spirituală, aduc glasuri tânguitoare din lumea invizibilă nouă celor de aici, glasuri ale celor ce s-au supus trecătoarelor ispite şi încercări terestre, pentru nefericirea lor; dar aduc şi glasurile fericite ale celor ce au ştiut să sufere şi să rabde fără murmur, înălţându-se, căci aurul numai prin foc se căleşte şi se purifică.

Cine nu ştie de unde a venit şi unde trebuie să meargă, acela este un rătăcit. Rătăcitul nu vede cărarea pe unde trebuie să apuce, şi el va suferi, se va lovi de obstacole, prin locuri lăturalnice şi nevoit de complicaţiile ce şi le cauzează el însuşi, îşi va găsi odată şi odată, cărarea mult căutată, ce străbate întunecata noastră viaţă, spre ţelul de lumină, pe care toţi îl dibuim şi trebuie să-l găsim prin propriile noastre încercări şi experienţe. Zi de zi, prin gândurile, cuvintele şi faptele noastre, ne aşternem inconştient viaţa noastră de mâine şi cea de apoi. Să căutăm deci să învingem inerţia obiceiurilor să fim conştienţi de pasul nostru de toate zilele, astfel piedicile din calea noastră.

Urmaţi această cale fără teamă de miopia

lumii profane de astăzi, care în inconştienţa ei, ironizând aceste idei, îşi dă singură un brevet de infirmitate, ea fiind oarbă în faţa mesagerilor, a sufletelor bătrâne, care vin pe această lume cu marea bogăţie a intuiţiei, căpătată în lungi serii de existenţe fizice, atât de negate de necunoscătorii marilor legi ascunse ale vieţii eterne. 1

Publicăm aceste rânduri călăuzitoare, pentru cei toţi, cercetători ai destinului omenesc, căutători de comori sufleteşti, încercând să dăm un răspuns întrebării lui Pilat:

„Ce este Adevărul”? Cei înţelegători să păstreze aceste cuvinte, să reflecteze asupra lor, căci ele nu vor aduce regretul, ci bucuria de mai târziu Materialiştii caută aurulmetal al pământului, pe care acumulându-l şi părăsind această lume iluzorie de lui, îl lasă aici pe pământ, ca o zădărnicie a greşitei lor credinţe, victime ale prezentului înşelător. Să căutăm aurul sufletesc, economisindu-l zi, cu zi, cu sfânta credinţă că-l vom găsi dincolo de lumea aceasta de lut, când vom lepăda cămaşa fizică ce ne întunecă adevărata noastră individualitate eternă, în care ne vom reîntoarce mai curând sau mai târziu.

Însetatul vine singur la râu, să bea. Cei ce vă simţiţi însetaţi, beţi cu 7 iesaf din apa limpede şi stingeţi-vă setea, dacă ea vă arde sufletul. Nu socotiţi drept orgoliu aceste umile îndrumări, cerul cât este de înalt, şi el se pleacă la orizont spre a se uni cu pământul.

Domnul nostru IISUS CHRISTOS să instaureze în sufletele noastre Pacea şi Iubirea LUI Sfântă. Raza caldă a Iubirii SALE şi Puterea

Adevărului SĂU Sfânt să ne îmbrace în haine de Lumină, ca să devenim lucrători demni ai TATĂLUI, adevăraţi fii supuşi care îşi iubesc TATĂL.

Să ne curăţim inima şi haina sufletească, ca să fim demni de primirea Domnului nostru Iisus Christos, care este al nostru, al tuturora.

I. CREAŢIA

1. CELE ŞAPTE LUMI

Ca şi Soarele nostru, fiecare stea este un centru de sistem solar sau planetar, izvorând din Viaţa Universală şi compus din materia celor şapte lumi, planuri sau sfere. Totalitatea energiilor, forţelor Vieţii care au creat şi care conservă lumea noastră solară, se numeşte Logos, şi este format din trei Persoane. Logosul are drept corp fizic Soarele; razele sale duc viaţa în tot sistemul planetar, sub formă de lumină, căldură, electricitate, magnetism, *într-un* cuvânt sub formă de vibraţii. Sinteza acestor vibraţii, poartă numele de „Suflu Vital" sau „Prana Solară".

La procesul creaţiei au participat entităţi de o mare inteligenţă, iubire şi voinţă, Forţe puternice, mereu active, agenţii legilor naturii care exprimă voinţa Logosului. Religia îi numeşte îngeri, devas sau zei; ştiinţa îi desemnează sub numele de Forţe cosmice. Aceste entităţi sunt cele şapte Mari Spirite Planetare, mereu prezente înaintea Lui Dumnezeu. Guvernatori spirituali, ale planetelor şi Şefi ai celor şapte Mari Ierarhii care guvernează lumea noastră; Aceste Ierarhii se împart şi se subîmpart după sistemul septenar. Fiecare din ele poartă numele uneia din culorile spectrului solar,

sunt deci Ierarhii de culoare: violet, indigo, albastru, verde, galben, portocaliu şi roşu. Aceste mari fiinţe nu au o formă umană, ele au aparenţa unor sfere luminoase, foarte strălucitoare, de unde numele lor de „Fiinţe strălucitoare ale Spaţiului”. Ele au fost arhitecţii şi rămân, prin activitatea lor, conservatoarele lumii, căreia îi conduc evoluţia lentă, dar sigură şi infailibilă. Aceste fiinţe strălucitoare au sub conducerea lor Agenţi secundari, care sunt adevăraţii constructori ai lumii. Ei dau materiei cosmice consistenţa voită: eter, aer, foc, apă, pământ. Aceşti constructori fasonează apoi materia în corpuri sau forme repartizate în şapte mari grupe, numite: Cele şapte regiuni ale naturii. Aceşti agenţi poartă numele de Spiritele Naturii sau Elementali. După cum ele aparţin elementelor naturii, se numesc: Silfide, Salamandre, Ondine, Gnomi, adeseori văzute de persoanele psihice sau clervoiante. Gnomii îmbracă uneori forma Omenească, acestea sunt koriganele celebre în multe poveşti şi legende, dar realităţi veritabile.

Înainte de manifestarea Universului nu exista decât Spiritul sau Sufletul Lui Dumnezeu, şi materia primordială sau Spaţiul. Viaţa şi materia sunt cele două elemente opuse, cei doi poli ai acestei AtotPuternicii, veşnic ascunsă, numită Absolutul, Nemanifestatul. Starea acestei materii primordiale era pură, omogenă, virgină. Ea este simbolizată prin Fecioara Maria. Prin extremul său grad de subtilitate, ea a fost imperceptibilă, şi din acest considerent Scripturile au numit-o Neant.

Creaţia s-a desfăşurat în următoarele

procese. Un prim Val de Viaţă a străbătut materia pentru a o prepara, a-i da calităţi speciale. Acest val este al treilea aspect al trinităţii: Inteligenţa creatoare. Astfel preparată, materia se diferenţiază, din grad în grad, ea devine mai puţin subtilă, formând pe rând materia specială a celor şapte lumi, după modelul, atomul, fiecărora din ele. După principiul celor trei Gunas (inerţia, mişcarea, echilibrul), fiecare sferă are şapte planuri de combinaţii multiple. Din grad, în grad, materia devine din ce, în ce mai densă, şi grosieră, până la starea solidă, a regnului mineral. Sunt deci, în cele şapte sfere, 7x7 = 49 subplanuri cosmice, din care simţurile noastre nu pot percepe decât două, solidele şi lichidele.

Un al doilea val de viaţă străbătu materia astfel difeferenţiată, pentru a o însufleţi, pentru a o fasona în formele pe care le animă în viaţa sa. Acest al doilea Val de Viaţă, este al doilea aspect al trinităţii: Fiul sau Iubirea. Cunoscută sub mai multe denumiri: Scânteile Flăcării Divine, Monadele, Fii Lui Dumnezeu, descinzând în materie pentru a face experienţe nenumărate, spre a cuceri prin ele însăşi, înţelepciunea, conştiinţa, perfecţiunea. Dumnezeu merge la şcoală – acesta este misterul încarnării.

În ceea ce priveşte crearea formelor, monadele se divid în două părţi. În cele patru lumi mai subtile, formele sunt subiective: ele există în idei, în gânduri, sunt lumile Arupa sau fără forme şi încep de la Regiunea Gândirii

Abstracte. Ele conţin Planul Universului pe care îl pot citi numai marii clervoianţi, pentru ei,

trecutul şi viitorul, se confundă într-un etern prezent. Lumea formelor se numeşte Rupă şi cuprinde Sfera Gândirii Concrete, Sfera Astrală (terestriană, a dorinţelor) şi cea Fizică. Formele lor sunt percepute prin simţurile noastre fizice său, prin alte simţuri, numite simţuri interne. Aici sunt materializate formele create în mod intelectual în lumile superioare. În felul în care se contemplă un frumos peisaj, putem să afirmăm: „Iată reflexul gândirii Logosului”.

Această descindere a Monadei Divine în materia fizică se numeşte Involuţie. Forma cea mai grosieră pe care poate să o îmbrace monada este mineralul. Ea stagnează acolo foarte mult timp, până trece în forme mai subtile, mai puţin grosiere, ameliorate, în progres. Această mişcare de ascensiune se numeşte Evoluţie. Toate aceste forme, corpuri sau vehicule, sunt repartizate în şapte grupuri distincte; acestea sunt cele şapte Regnuri ale Naturii. Trei se găsesc pe linia descendentă a involuţiei, acestea sunt cele trei Regiuni Elementale. Cel mai de jos, Regnul Mineral, indică punctul de cotitură. Celelaltetrei, pe lini a ascendentă, de perfecţionare a / formelor, sunt Regnurile Vegetal, Animal şi Uman. Fiecare regn este sub direcţia uneia din marile Ierarhii. Lucrătorii lor, spiritele naturii, prepară, combină şi fasonează formele, corpurile, organele, moleculele, celulele, cu o miraculoasă artă, după modelul furnizat de Ierarhia corespunzătoare şi totdeauna în vederea constantei evoluţii. Dacă analizăm o floare, admirăm organele create pentru diverse funcţii, vom înţelege măiestria

spiritelor naturii. Spiritele naturii, nu, întotdeauna sunt amice omului, căci omul pustieşte şi distruge opera lor, omorând animalele, vegetaţia, etc. Din contră, ele secundează persoanele care respectă legile naturii şi, se zice atunci, că ele au mină fericită în grădinărit. Să respectăm tot ce are viaţă. Plantele şi animalele sunt fraţii noştri minori, căci aceeaşi unică Viaţă ne animă pe toţi.

Sfântul Ioan ne arată: „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu… Cuvântul prin care toate lucrurile au fost create”. Logos, Da var, înseamnă cuvânt, verb, acţiune, adică Dumnezeu. Toată creaţia, toate forţele naturii sunt vibraţii, de intensităţi şi lungimi de undă diferite. Dacă se freacă cu un arcuş marginea unei plăci subţiri de metal sau de sticlă, acoperită cu o pulbere fină, aceasta, sub influenţa vibraţiilor va intra în mişcare. Îndată liniile, unghiurile, figurile geometrice vor apare din ce, în ce mai pronunţat. Creând lumea, Dumnezeu a geometrizat”, zicea Pithagora. Clervoianţii ne spun, că în materia subtilă, vibraţiile muzicale produc formele cele mai frumoase, cele mai armonioase, de lumină, de culoare.

Există şapte centre de energie cosmică, dar în raport cu subtilitatea materiei şi rapiditatea vibraţiilor, forţele lumilor superioare sunt cu mult mai energice, mai puternice. Vibraţiile materiei fizice dense sunt lente, astfel, frecvenţa cea mai mică pe care o percepe urechea omului este de două vibraţii pe secundă, pe când, vibraţiile radio-activităţii sunt de catralioane pe secundă. Forţele cosmice, sunt aceleaşi mari inteligenţe, care

primesc energiile vitale de la Logos şi le transmit în toate direcţiile, prin unde vibratorii.

La om, există vibraţii corespunzătoare cu cele ale Universului, acestea sunt vibraţiile noastre eterice, emoţionale, mentale, spirituale. Omul perfect devine stăpânul forţelor naturii. Fiecare vibraţie prezintă totdeauna aceste trei elemente: sunet, culoare şi număr. Suntem scufundaţi într-un ocean de vibraţii, forţe creatoare, modificatoare şi dezintegrante a formelor. Noi nu percepem decât un mic număr de vibraţii. Acelea ale lumilor superioare ne vor scăpa încă multă vreme. Pentru ca noi, să ajungem, să percepem un mai mare număr de vibraţii, trebuie să evoluăm prin dezvoltarea cunoştinţei şi a conştiinţei.

Materia din care se constituie cele trei Regnuri Elementale se numeşte Esenţă elementală. Ea aparţine lumii mentale superioare, lumii mentale inferioare sau concrete şi lumii astrale. Această esenţă elementală este înzestrată cu o mare mobilitate. Ea este foarte sensibilă la vibraţiile gândurilor noastre, emoţiilor noastre, din care îşi constituie, de fapt, vehiculul, forma. Cu ajutorul imaginaţiei noastre, noi constituim, cu ea, imaginea, portretul, asemănarea exactă a persoanelor şi lucrurilor pe care noi le gândim, sau mai bine, ce ne imaginăm şi creăm prin ea însăşi. S-a ajuns să se fotografieze aceste forme obiective.

Tendinţa de neînvins a esenţei elementale este de a se coborî în materia fizică. De aici, la persoanele puţin evoluate, această înclinare irezistibilă a gândurilor lor, a plăcerilor lor,

instinctelor lor (exprimată în esenţa elementală) pentru tot ce priveşte materia, satisfacţia, plăcerile simţurilor carnale, etc. La – toate aceste tentaţii, nu diavolul este cauza, este o lege a naturii care ne obligă, pentru a evolua, la energice şi constante eforturi. Aceasta este lupta teribilă între spirit şi materie, în care mult timp victoria este a materiei. Puţin câte puţin, după înfrângeri nenumărate, spiritul îşi stabileşte stăpânirea sa. În timpul miilor de vieţi, noi gustăm astfel din fructele arborelui ştiinţei binelui şi răului, pentru a dobândi, în fine, discernământul şi a face o liberă alegere. Acesta este rolul conştiinţei noastre.

Mineralul nu este inert, nu este de loc materie fără viaţă. Dumnezeu doarme în mineral. Monada este prezentă, dar aşa. De strâns încătuşată, că ea nu se manifestă decât foarte slab. Îi trebuie lovituri violente, repetate. Dar ea răspunde excitaţiilor electrice şi se înregistrează în mod grafic vibraţiile sale. Aşadar, în mineral, se produce deşteptarea conştiinţei monadei. Ştiinţa o constată, este cunoscută oboseala, boala, otrăvirea metalelor. Din ciocnire, flacăra ţâşneşte din piatră, din metal; şi focul este manifestarea cea mai înaltă, în această lume. Focul este puterea creatoare a formelor, în acelaşi timp şi puterea distructivă prin excelenţă, prin arderea vie sau lentă. În mineral, monada dezvoltă Conştiinţa Atomică. Monada evadează din mineral prin sfărâmarea pietrelor şi stâncilor, sub acţiunea eroziunii, a mişcărilor seismice, erupţii vulcanice, nutriţia plantelor, etc. Devenită liberă, monada se

reîmbracă în forme mai puţin grosiere, mai puţin dense, ameliorate deja, în progres constant. Dar această trecere în regnul vegetal îi va „permite să dezvolte Conştiinţa Instinctivă.

În regnul vegetal, monada va înzestra corpul său fizic cu organe de nutriţie, de respiraţie, de circulaţie şi organe minunate de reproducere prin care se asigură conservarea individului şi a speciei sale. Cu timpul se formează corpul astral sau corpul sensibilităţii. Acesta este sufletul, mai mult sau mai puţin adormit, în vegetal. Toate plantele din aceeaşi specie aparţin unui suflet comun, unui suflet-grup, centrul tendinţelor şi nevoilor comune, embrionul instinctului. Vegetalul este o fiinţă vieţuitoare; naşte, creşte şi se reproduce; simte, suferă, este bolnavă şi moare, numai ca formă.

Corpul fizic, al animalului, are organe perfecţionate, mişcare voluntară, sub dependenţa unui dublu sistem nervos. Simţurile dobândesc, la unele specii, o ascuţime deosebită. Corpul astral este dezvoltat. Exprimă sentimente, emoţii de ataşament, fidelitate, sacrificiu, ca şi mânie, răzbunare, ură. Sufletul animal este deci compus din corp astral. Sufletul-grup cuprinde toate animalele din aceeaşi specie. El este centrul acestor instincte admirabile ce îmbogăţesc experienţele fiecărui subiect. La animalele superioare, acest suflet-grup se subdivide până ce nu mai conţine decât un singur individ. Atunci s-a individualizat; e (i timpul monada sa va îmbrăca forma umană.

Din punct de vedere al formei, omul,

reprezintă o treaptă superioară regnului animal, este animalul-om. Dar o însemnată diferenţă îl separă. Corpul omului este un corp de operă mecanică, creierul său, simţurile sale dobândesc puteri şi facultăţi însemnate. El posedă vorbire articulată. Corpul său astral, se dezvoltă şi se organizează pentru a exprima, cu forţă sau delicateţe, senzaţiile, sentimentele, emoţiile. Dar, la început exprimă calităţile materiei: instincte, dorinţe, pofte, pasiuni violente. Lupta este teribilă între Viaţă şi materie, între Spirit şi carne. Dar, omul, este prevăzut cu inteligenţă şi atributul său principal Raţiunea. El poate deosebi binele şi râul şi îşi dezvoltă fără încetare inteligenţa şi conştiinţa. Ajunge să se cunoască pe sine însuşi şi să ia în mâini propria sa evoluţie. El posedă de asemenea primul corp subtil care să nu fie supus morţii, acesta este Corpul Gândirii Abstracte (Corp Cauzal, Manas), care poartă imprimate rezultatele activităţii tuturor vieţilor sale anterioare, adevărate cauze, ale căror efecte se vor manifesta în vieţile următoare. Acolo este omul adevărat, nemuritor, Eul Superior, constituit din cele trei subplanuri superioare ale mentalului (Regiunea Gândirii Abstracte). Toate celelalte corpuri inferioare, fizic, astral, mental concret, nu au decât durata unei singure existenţe. Ele formează Personalitatea Inferioară, Masca pe care actorul nemuritor o ia la începutul fiecărei încarnări pentru a juca un rol nou necesar evoluţiei sale.

Regnul uman propriu-zis începe la naşterea Omului spiritual, când al treilea val al vieţii

coboară asupra monadei (primul aspect). Tatăl Ceresc coboară asupra fiului său mult iubit şi îi dă puteri1 divine. Inteligenţă înzestrată de o intuiţie măreaţă, iubire curată, voinţă puternică. Cunoaşterea unora din lumile superioare, etc. De aici, materia este învinsă. Ea va fi totală, când omul îşi va dezvolta, prin munca Eului asupra vehiculelor inferioare, Corpul Budhic şi Atmic, şi va înainta spre Sânul Divinităţii. În ce priveşte formele, ele vor continua să se perfecţioneze. Omul va fi1 prevăzut cu al şaselea şi al şaptelea simţ.

Există trei tendinţe, calităţi ale materiei, trei Gunas: Tamas = Inerţia, Rajas = Mişcarea, Sattwa = Echilibrul. Tamas înseamnă inerţie, ignoranţă, întuneric, lene. Ea se manifestă prin nepăsare, trândăvie, toropeală, repulsie pentru orice activitate fizică sau intelectuală. Acestea au fost caracteristicile primilor oameni1, şi sunt încă acelea ale popoarelor sălbatice sau ale sufletelor tinere care constituie pătura de jos a populaţiei marilor noastre oraşe. Rajas se manifestă prin mişcare, activitate, acţiune, sforţare, stăruinţă, voinţă, impusă pentru satisfacerea instinctului, a dorinţei, a pasiunilor, etc. Sattwa este echilibrul este Adevărul ce însoţeşte liniştea, blândeţea, puritatea, bucuria, fericirea, mulţumirea.

Adevărul, pasiunea şi ignoranţa vor lupta între ele şi din preponderenţa sau din insuficienţa uneia din Gunas, decurg calităţile bune sau rele ale omului, favorabile evoluţiei sale. Astfel: Adevărul se naşte din înfrângerea pasiunii şi A ignoranţei. Pasiunea se naşte din înfrângerea

ignoranţei şi a Adevărului, şi ignoranţa se naşte din înfrângerea Adevărului şi pasiunii.

Dând ascultare instinctului de conservare al vieţii lor, primii oameni au trebuit să mănânce şi să se apere. Ei deveniră vânători şi pescari, dar pentru a prinde prada lor au fost nevoiţi să-şi fabrice arme, curse, etc. Pentru a-şi apăra viaţa şi resursele lor, au avut de luptat contra animalelor. Acestea erau alungate din grote şi peşteri unde, îşi făcea omul locuinţă. Necesitatea a născut ingeniozitatea, prin care au descoperit secretul meşteşugurilor. Se năşteau tot mai multe nevoi, a căror satisfacere necesita muncă regulată, călăuzită de inteligenţă. Când s-a dezvoltat societatea, când oamenii trăiau în triburi sau oraşe, în inima celor mai puternici, celor mai iscusiţi s-a născut mândria, ambiţia, setea de a domina, de a stăpâni asupra altora, de a le răpi ceea ce posedau pentru satisfacerea propriei lor lăcomii. Forţa, viclenia, furtul, răpirea, au fost mijloacele lor de acţiune. Dar ei au provocat, în rândul celor supuşi, rezistenţa, invidia, gelozia, mânia, răzbunarea. Au fost lupte, învingeri, victime. Pe scurt, cele mai violente pasiuni dezlănţuiră violenţa faptelor. Violenţa necesară, indispensabilă pentru a învinge trândăvia, inerţia, ignoranţa. Morala nu apăruse încă. În epoca noastră civilizată, instinctul conservării şi necesitatea de a face faţă exigenţelor vieţii, se traduce prin activitatea fizică şi intelectuală, munca zilnică. Ele au drept imbold, interesul personal, lăcomia câştigului, luxul, plăcerile şi onorurile, ambiţii folositoare, necesare de a

smulge omul din ignoranţă, lene, inerţie. Dar marea mulţime ar trăi fără să lucreze, în dulcele repaus şi în satisfacerea plăcerilor. Mai curând sau mai târziu aceşti întârziaţi vor fi deşteptaţi prin imboldul durerii, suferinţei, a încercărilor. Astfel din trândăvie se dezvoltă pasiunea, care va duce la cunoaştere şi la Adevăr. Puţin câte puţin, munca devine legea planetei. S-a recunosci. It că ea este sursa inepuizabilă a îndestulării, a prosperităţii, a independenţei. Ea procură sănătatea fizică şi morală, dezvoltarea intelectuală, mulţumirea. Oamenii au descoperit, prin observaţie, studiu, ştiinţă, alte adevăruri, care au exercitat asupra lor o atracţie irezistibilă, deoarece le procura o bucurie dulce, curată; intensă, o fericire necunoscută până atunci. Iată pentru ce savantul, inventatorul, filantropul, omul evoluat, consacră timpul, energia şi viaţa sa descoperirii adevărurilor înalte, pentru binele umanităţii. Independent de glorie, de onoare, de bucuria serviciilor aduse, sforţările lor stăruitoare produc o mare dezvoltare intelectuală, ei cuceresc intuiţia, care se dezvoltă până la geniu, instrumentul, prin care cuceresc Adevărul Suprem. Intuiţia le permite să perceapă direct adevărul în lumea vizibilă şi în lumile superioare. Ei se apropie fără încetare de Adevărul Suprem sau Conştiinţa Divină. În fine, într-o zi vor pătrunde Realitatea Unică, singurul lucru care în tot Universul se sustrage influenţelor modificatoare ale Gunelor. Peste tot şi totdeauna, trebuie să respectăm Adevărul, să-l căutăm, să-l exprimăm. Să avem deci, justeţea gândurilor, a

sentimentelor, exactitatea în vorbă, îndreptarea în conduită. Şi, deoarece pasiunea acoperă şi distruge Adevărul, să avem mereu gânduri pure şi dorinţe înalte şi curate. Să luptăm contra ignoranţei, a minciunii sub toate formele sale. Minciuna desfigurează, ofileşte tot ceea ce atinge, ea este un principiu al morţii. Adevărul este principiul vieţii, El este însăşi viaţa.

Cosmosul este format din cele patru Universuri, aşezate în formă de cruce şi având o mişcare de rotaţie în jurul Laboratorului Central, sediul Tatălui nostru Creator.

Universul este împărţit în şapte planuri, lumi, sfere, stări de conştiinţă. Aceste sfere sunt concentrice şi interpenetrante, se străbat unele pe altele; – dar planurile inferioare, nu pot pătrunde şi influenţa planurile superioare.

Aceste sfere, lumi, planuri sau stări de conştiinţă sunt:

1. Lumea lui Dumnezeu;
2. Lumea Spiritelor Virgine;
3. Lumea Spiritului Divin (Atmică);
4. Lumea Spiritului Vital (Budhică);
5. Lumea Gândirii (Manasică, Cauzală);
6. Lumea Emoţională, a dorinţei (Astrală, Terestriană);
7. Lumea Fizică.

Omul are mai multe corpuri sau vehicule prin care e în stare să se exprime, să se manifeste pe diferitele planuri. În stadiul actual al evoluţiei, omul, are un Corp Fizic, – format din Corpul Chimic Dens şi din Corpul

Eteric sau Vital, – prin care se manifestă în

Lumea fi –! zică. Un corp Emoţional, al Dorinţei, prin care vieţuieşte în Lumea Dorinţelor şi a Sentimentelor. Şi, un Corp Mental al Gândirii Concrete, prin care se exprimă în Lumea Gândirii Concrete. Cei care au atins un anumit grad evolutiv, au dezvoltat şi un Corp Mental al Gândirii Abstracte, Manas, prin care se exprimă în Lumea Gândirii Abstracte. În sfere mai înalte decât cea a gândirii abstracte, omul, încă nu are vehicule, doar în stare de ger – mene. Prin iniţiere, spiritualizare, prin munca pe care Eul, Scânteia Divină, o exercită asupra vehiculelor inferioare, a sufletului, iau naştere aceste vehicule. Cultura! artele, religia, întreaga strădanie şi suferinţă a omenirii, au ca ţintă această stăpânire a Eului asupra sufletului.

Sufletul omenesc este format din Corpul Mental Inferior şi Corpul Astral, care împreună cu Corpul Fizic, formează Personalitatea Inferioară. Spiritul este format din Corpul Mental Superior (Manas, corp Cauzal), Spiritul Vieţii (Budhi) şi Omul Spirit (Ātma), care trebuie să se nască, să crească, să se dezvolte în noi până la Statura completă a lui CHRIST, până la Chipul şi Asemănarea Lui Dumnezeu. Căci, omul perfect, posedă cele trei aspecte ale Logosului: Inteligenţa creatoare, Iubirea perfectă şi Voinţa atotputernică.

Personalitatea reflectă în mod grosier pe omul spiritual. Astfel, Mentalul nostru inferior (inteligenţa concretă) cu facultatea sa, Raţiunea, este reflexul atenuat al Mentalului superior (inteligenţa abstractă) cu Intuiţia, drept facultate.

Corpul Astral (corpul dorinţelor şi pasiunilor, este reflexul grosier, foarte imperfect al corpului Budhic (Iubirea pură). În fine, corpul nostru fizic, sau al acţiunii, suferă din ce, în ce, mai mult influenţa Voinţei, până ce devine instrumentul său supus.

Omul spiritual, sau divin, este nemuritor, indestructibil, în timp ce personalitatea cu cele trei corpuri ale sale, se naşte, trăieşte şi moare. În acest fel este supus la moartea corpului fizic, la moartea corpului astral şi la moartea corpului mental. Reîntorcându-se în lumile lor respective, atomii noştri fizici, astrali şi mentali, pe care noi i-am făcut să evolueze câte puţin, îmbunătăţesc materia acestei lumi şi o fac să evolueze. Este principiul fraternităţii răspândit în întreg universul. Fiecare din noi suntem o celulă a lumii1, şi, ca atare, trebuie să ia parte ia viaţa sa evolutivă. Aici apare o responsabilitate mutuală şi colectivă pentru toţi oamenii.

Necunoscând decât corpul fizic cu instinctele sale, pasiunile sale pe care le exprimă, personalitatea, se crede om veritabil. Ea crede că găseşte fericirea în satisfacerea tuturor poftelor şi dorinţelor materiale; dar ele nu-i procură decât bucurii, plăceri fugitive, care se transformă în oboseală, suferinţe, dureri, boli şi dezgust. Personalitatea se înfricoşează, se dezolează numai cugetând la gândul morţii, la distrugerea corpului său fizic. Corpurile subtile ale omului nu sunt distincte, ele se întrepătrund ca şi lumile din care îşi împrumută materialul. Aceste trei corpuri laolaltă au forma unui ou, numit Aura sau Oul

Aurie, în care corpul fizic ocupă centrul.

2. LUMEA FIZICA

Lumea fizică, de asemenea se împarte în şapte regiuni, care se împart şi ele în două diviziuni principale şi anume:

a. *Regiunea Chimică*

1. Solide
2. Lichide
3; Gazoase
Eterul
4. Chimic
5. Eterul Vital

b. *Regiunea Eterică*

Eterul
6. Lumină
Eterul
7. Reflector

Deci, lumea fizică, se prezintă sub şapte stări: solidă, lichidă, gazoasă şi cele patru stări eterice, din ce, în ce mai subtile. Aceeaşi materie poate să treacă prin cele şapte stări şi să revină la starea iniţială, sub influenţa forţelor naturii.

Asistăm, zilnic, la diferite schimbări ale stării materiei. Căldura preface gheaţa în lichid şi în vapori, focul preface lemnul în gaz şi eter, etc. Dar, la baza diferitelor stări şi forme stă mereu Atomul, unitatea constituantă. Astfel se adevereşte unitatea materiei ca principiu fecund în descoperirile ştiinţifice. Atomul fizic dezintegrat dă naştere materiei astrale, prin dezintegrarea atomului astral obţinem materia mentală, şi aşa mai departe, până când, în cele din urmă, se ajunge la Materia Primordială. Marii Adepţi, Maeştrii înţelepciunii, prin puternica lor voinţă şi

prin perfecta lor cunoaştere a legilor naturii, pot dematerializa şi materializa corpurile fizice, propriul lor corp, etc. Cuvântul „miracol” îi face să surâdă şi subliniază ignoranţa acelora care întrebuinţează acest cuvânt.

Atomul este un vârtej de energie, de Viaţă, de Spirit şi este format de al treilea aspect al trinităţii: Inteligenţa creatoare. El are o formă sferică, foarte turtită la cei doi poli, din cauza vitezei uimitoare de rotaţie în jurul axei sale. Are şapte şiruri de spirite, care, la fiecare rond intră pe rând în activitate. Atomul este vizibil ochiului spiritual. Fiecare atom este înconjurat de un înveliş de eter şi sunt independenţi. Datorită vitezei mari de rotaţie, atomul, dezvoltă o energie colosală. Astfel, deci materia nu este decât mişcare, pe care vechii înţelepţi o numeau marea iluzie (maya).

Eterul Chimic, are două însuşiri, un binar, pozitiv şi negativ, două elemente care în manifestările lor constituie un câmp de acţiune al forţelor de asimilaţie şi excreţie, atracţie şi repulsie, simpatie şi antipatie, aşa precum în chimie valenţele exprimă un echilibru în compoziţia corpurilor.

În ce priveşte, asimilaţia este deci procesul ce se exprimă prin forţele care lucrează prin polul pozitiv, dinamic sau activ; şi prin a cărui acţiune, diferitele elemente nutritive ale alimentelor sunt încorporate în plantă, animal sau om, adică în fiinţele ce populează planul fizic, material.

Polul negativ, static sau pasiv, provoacă printr-o forţă asemănătoare, a eterului chimic,

excreţia din corp, a particulelor inutilizabile ale alimentelor. Un exemplu al acestui mecanism ni-l oferă aparatul excretor şi respirator.

Ca şi eterul chimic, Eterul Vital are polul său negativ şi polul pozitiv supus legii polarizării. Forţele pozitive, active, dinamice, produc indivizi de sex masculin; iar cele negative, pasive, statice, produc indivizi. Sau elemente feminine.

CELE ŞAPTE LUMI (SFERE)		Vehiculele Omului	
Lumea Lui Dumnezeu Sfera Centrală	Cuprinde 7 Regiuni		
Lumea Spiritelor Virgine	Această lume cuprinde 7 regiuni şi este sediul Spiritelor Virgine; de când ele au fost diferenţiate în Dumnezeu înaintea pelerinajului lor prin materie.		
Lumea Spiritului Divin	Această lume cuprinde 7 regiuni şi este sediul cel mai înalt de influenţă spirituală în om.	Spirit Divin (Ātma)	Eul
Lumea Spiritului	Cuprinde 7 regiuni şi este sediul	Spirit	

i Vital		celui de-al doilea aspect al spiritului triplu din om.		Vital (Budhi)	
Lumea jândirii	Regiunea Gândirii Abstracte al III-lea Cer	7	Regiune ce conţine ideea-germen a formei în minerale. Plante, animale şi om.	Spirit TJman (Manas superior) (Cauzal)	
		6	Regiune ce conţine ideea-germen a vieţii în minerale, plante. Animale şi om.		
		5	Regiune ce conţine ideea-germen a dorinţei în minerale, plante animale şi om.		
	Regiunea Gândirii Concrete al II-lea Cer	4	Regiune ce conţine energia arhetip şi intelectul uman. Este punctul prin care spiritul se reflectă în	Intelectul (manas inferior)	Puntea de legătură dintre Eu şi Personalitate

			materie.			
		3	Regiunea arhetipurilor dorinţelor şi emoţiilor.			
		2	Regiunea arhetipurilor vitalităţii universale.			
		1	Regiunea arhetipurilor formei.			
Lumea Dorinţei	Primul Cer	7	Regiunea: Puterea Sufletului.	Atracţia	Corpul Dorinţei (Astral) (Terestrian)	Personalitatea
		6	Regiunea: Lumina Sufletului.			
		5	Regiunea: Viaţa Sufletului.			
	Reg.	4	Regiunea:	Tn		

	Centrală a L. Dorinţei		Sentimentelor.	teres, Indiferenta		
	Purgatoriul	3	Regiunea: Dorinţei.	Repulsia		
		2	Regiunea: Impresionabilităţii.			
		i	Regiunea: Pasiunilor şi Dorinţelor josnice.			
Lumea Fizică	Regiunea Eterică	7	Regiunea: Eterul Reflector, memoria naturii.		Corpul Vital (Eteric)	
		6	Regiunea: Eterul Lumina. – percepţia senzorială.			
		5	Regiunea: Eterul Vital, – reproducerea.			
		4	Regiunea:			

			Eterul Chimic. – asimilaţia şi excreţia.		
	Regiunea Chimică	3	Regiunea: Gazoasă.	Corpul Fizic	
		2	Regiunea: Lichidă.		
		1	Regiunea: Solidă.		

Aceste două elemente, Legea Dualităţii, stau la baza întregii creaţii.

De asemenea, Eterul Lumină posedă doi poli. Polui pozitiv produce căldura sângelui animal, producând căldura proprie individuală. Forţele pozitive activează circulaţia sângelui la animalele cu sânge rece; iar plantelor le activează sucurile.

Orice eveniment petrecut lasă imaginea sa neştearsă în Regiunea Eterului Reflector, care este oglinda vieţii ce înregistrează orice pas al vieţii noastre fizice şi pe care o vom privi desigur, în momentul morţii fizice, la ruperea cordonului sau firului de argint, ce leagă sufletul de corpul fizic, bucurându-ne sau suferind prin acţiunea legii cauzei şi a efectului (karma).

Nu însă aici este adevărata memorie eternă a naturii, ci numai reflexul ei. Realitatea este în planul gândirii (mental).

Suntem aduşi în această lume fizică, de către Entităţile superioare, sublime (îngeri, Arhangheli, Heruvimi) pentru ca să îndeplinim Voinţa Divină, pentru perfecţionarea şi evoluţia noastră şi a

întregului.

Corpul fizic permite conştiinţei noastre, de a cunoaşte lumea fizică din care culege vibraţii prin intermediul organelor senzoriale şi a sistemului nervos. Creierul este centrul receptor al vibraţiilor externe numite senzaţii, el este centrul transmiţător al vibraţiilor interne, numite sentimente, dorinţe, emoţii şi gânduri, pe care le exprimă. El se extinde prin organele senzoriale, prin organele de acţiune (mână, picior, etc.) şi prin simţul intern, Mentalul, care dă existenţa sintetică a senzaţiilor şi sentimentelor. Dar, sistemul nervos cerebro-spinal trebuie să fie sensibilizat, făcut bun conducător, prin intermediul corpului eteric. Cât despre predecesorul şi coajutorul său, sistemul nervos simpatic, are acum sub stăpânirea sa toate funcţiile organice. Şi după cum arată numele său, el este în strânsă legătură cu corpul astral, sau corpul sensibilităţii, al simpatiei şi antipatiei, al dorinţelor.

În compoziţia materiei fizice, intră particule din toate gradele de densitate ale regiunii chimice şi eterice. Totuşi, lumea fizică şi corpul fizic al omului are două diviziuni foarte nete; de o parte, corpul dens compus din solide, lichide şi gaze; de altă parte, corpul eteric sau dublul alcătuit din cele patru grade mai subtile ale materiei fizice. Corpul fizic al omului este acea parte prin care omul se aseamănă cu lumea minerală, activând în el aceleaşi substanţe şi energii ca în mineral, dar activitatea lor în cursul vieţii este pusă într-o slujbă mai înaltă de către corpul eteric. După moarte, când corpul eteric sau vital se retrage din

corpul fizic, acesta este supus fenomenelor ce se desfăşoară în regnul mineral. Corpul eteric, deci, este cel care duce în corpul fizic o luptă neîncetată împotriva substanţelor şi energiilor minerale, de îndată ce încetează această luptă, prin moarte, începe descompunerea, activitatea minerală propriu-zis sa.

Corpul Eteric, este de asemenea un corp fizic, pentru că este compus din materia celor patru stări eterice. Fineţea sa îl face invizibil acelora care nu posedă clervoianţa eterică, dar această subtilitate îi permite să pătrundă în mod intim în toate părţile corpului carnal, şi mai ales în nervi. De aceea el ia forma grosieră a corpului carnal, a cărui căptuşeală, dublu, devine. El îi dă sensibilitate corpului fizic, punându-i nervii în relaţii directe şi constante cu corpul astral, centru real al senzaţiilor şi sentimentelor.

Corpul vital este arhitectul corpului fizic dens, pătrunzând şi înconjurând fiecare atom, astfel menţinând structura şi forma Sa fizică. La baza fiecărui organ, ţesut sau celulă fizică se găseşte matricea sa eterică. Astfel, el serveşte de mijlocitor sau de punte între corpul fizic dens şi corpul dorinţei. Orice senzaţie primită din mediul înconjurător, prin organele de simţ, trece din creierul fizic prin „creierul eteric” spre corpul astral, ajungând astfel la conştiinţa noastră. De asemenea transmite în creierul fizic şi în sistemul nervos conştiinţa nivelurilor astrale şi superioare astralului.

Prin corpul eteric, sistemul nervos şi corpul întreg primesc Suflul vieţii, de la Logos, Viaţa

unică, Prana soiară de care noi suntem impregnaţi prin undele vibratorii ale Soarelui. Această Prana este cea care determină mişcarea respiratorie. O parte din prana asimilată prin respiraţie o primeşte sistemul nervos, acoperindu-l cu un mic înveliş trandafiriu; altă parte o primeşte inima, şi prin artere, diferitele părţi ale corpului. Viaţa soseşte sub acest duplu curent, însufleţeşte materia fizică, care ar fi rămas inertă fără aceasta. Prin urmare avem datoria unei vieţi recunoscătoare către Logos, care fără încetare ne dăruieşte viaţa Sa. Cu cât vom asimila prana, cu atât vom poseda viaţa, forţa, sănătatea şi acea energie care se numeşte Magnetism.

Corpul eteric formează în jurul corpului dens o aură eterică sau aura sănătăţii (barometrul sănătăţii noastre) şi o depăşeşte cu câţiva centimetri, în funcţie de sănătatea şi vitalitatea fizică. În caz de boală, indispoziţie, radiaţiile aurei se înclină spre pământ. Deprimarea fizicului corespunde deprimării morale şi intelectuale. Această aură are o culoare albastră sau violet cenuşie, slab luminoasă, grosolană sau fină, după cum corpul fizic dens este grosolan sau dens. Toate cele patru categorii de materii eterice, trebuie să intre în compoziţia dublului eteric, însă proporţiile pot varia după gradul de puritate al persoanei respective.

Aşa cum corpul fizic al omului este comun cu mineralele, corpul eteric este comun cu plantele.

Cu toate că e indispensabil vieţii corpului fizic, corpul vital nu e propriu-zis un vehicul de conştiinţă independent, în care omul să poată trăi

şi funcţiona. El nu are decât o conştiinţă de somn, difuză, ce aparţine tuturor părţilor sale, asemănătoare conştiinţei plantelor, a regnului vegetal. Nu are mentalitate şi când se separă de contrapartea sa densă, nu poate servi deloc, de mijlocitor mentalităţii. Cum el este vehiculul nu al conştiinţei mentale ci al pranei, nu se poate separa de particulele cărora le transmite curenţii vitali, fără ca sănătatea să nu sufere. La persoanele normale şi sănătoase, separarea corpului vital de cel dens e dificilă şi dublul este incapabil să se depărteze de corpul căruia îi aparţine. La mediumuri, desprinderea se petrece destul de uşor, materia sa eterică formând materia primă a numeroaselor fenomene de materializare. De asemenea, această despărţire intervine în caz de accident, moarte, anestezieri, etc. Corpul eteric formând puntea de legătură între creier şi corpul astral (sufletul senzaţiei), consecinţa expulzării lui din corpul fizic dens, prin anestezice, este insensibilitatea. Pe de altă parte, materia eterică astfel expulzată înconojoară corpul astral şi amorţeşte şi conştiinţa acestui1 vehicul; astfel, când acţiunea anesteziculuí încetează, în conştiinţa cerebrală nu mai rămâne, în general, nicio amintire a timpului petrecut în vehiculul astral. O stare de sănătate precară sau de excitare nervoasă pot de asemenea să determine separarea aproape completă a dublului eteric de contrapartea sa densă.

După moartea corpului fizic, corpul eteric se separă de corpul carnal în 15 – 36 de ore. Până la separarea completă, întoarcerea la viaţă este

posibilă. Devenit liber, el rătăceşte în camera mortuară sau cimitir până când se dezintegrează şi reintră în atmosfera eterică.

Deoarece corpul eteric este de natură fizică, se supune la legile şi influenţele lumii fizice. Astfel, temperatura, alimentaţia, alcoolul, narcoticele, etc. Influenţează starea corpului vital. Consumatorii de carne au pasiuni violente, pentru că ei absorb eterurile animale. Băuturile alcoolice sunt adevărate anestezice care duc la insuficienţa pranei şi se manifestă prin amorţire, paralizie progresivă. Energia vitală ia sfârşit, beţivul cade ca 6 masă inertă, nesimţitoare. Aceasta din cauza suprimării comunicaţiei dintre sistemul nervos şi corpul astral şi prin urmare cu corpul mental, sediul inteligenţei.

Ca materie fizică şi ţinând seamă de fluiditatea sa, corpul nostru eteric, încărcat de magnetismul nostru, se scurge din corp, prin ochi, vârful degetelor, mai ales prin acţiunea voinţei noastre. În apropierea unui om sfânt, viguros ne vom simţi mai puternici şi mai sănătoşi. Din contră, suntem epuizaţi de unele persoane bolnăvicioase, triste, împovărate, ursuze, care ne absorb magnetismul nostru şi ni-l cedează pe al lor. Bolile au la baza lor un rău magnetism. Hipnotismul este deopotrivă periculos pentru subiect şi pentru operator, mai întâi din punct de vedere fizic, dar şi din punct de vedere moral şi spiritual, îşi atrag responsabilităţi foarte grave. Dublul nostru organism fizic este un instrument preţios, pe care trebuie să-l întreţinem cu o mare grijă. Trebuie să fie sănătos, purificat şi să evităm

orice exces, repausul este tot aşa de folositor ca şi munca.

Trăim în lumea materială într-o adevărată şcoală practică a propriilor noastre forţe, de realizarea unui plan trasat de cei de o înaltă iubire şi o înaltă conştiinţă cosmică a fraternităţii, precum lucrătorul execută planul conceput de arhitect.

Planeta pe care experimentăm, în prezent, nu este singura şcoală, ea este doar o clasă din imensa universitate cosmică.

Spiritul nostru este distinct de materie, de forma pe care şi-o creează spre a-i servi de vehicul pentru explorarea planului fizic. Omul este fiinţa spirituală şi nematerială, în corpul de carne şi oase este un spirit care a venit din lumea nevăzută pentru a experimenta în acest costum de cosmonaut numit corp omenesc şi el se reîntoarce în momentul în care şi-a îndeplinit misiunea terestră.

Omul trebuie să-şi simtă dualitatea şi zică-spirituală, trebuie să-şi asculte fiinţa lăuntrică, să o solicite şi să ştie că are o responsabilitate în creaţie. Trebuie să-şi respecte corpul şi să-şi îngrijească sufletul. Să ştie că sufletul se hrăneşte cu Respiraţia Divină şi trupul cu alimente. Trupul e templul sufletului şi nu trebuie afumat şi nici turmentat şi ameţit. El serveşte de vehicul terestru.

Din necesităţile lui naturale tineretul face astăzi scene de orgii şi dezmăţ. Din conştiinţa nedeschisă către Adevăr rezultă crime şi tot felul de atentate la bunul altor persoane.

De aici se vede necesitatea evoluţiei şi necesitatea aşezării vieţii pe noi precepte. Educatorii trebuie să primească această învăţătură şi apoi să fie în măsură să educe pe alţii.

Biserica nu face nici atât, căci l-a despărţit pe om de Dumnezeu şi pe Unul l-a lăsat în Cer, iar pe celălalt pe pământ. *1*

Pământul şi toate planetele, sunt casele Cerului, unde Dumnezeu îşi spune cuvântul şi însăşi faptul că suntem pe un glob ca acesta, este semnul că suntem într-o galaxie în Creaţia Tatălui şi suntem fiinţe spirituale.

Dumnezeu trăieşte în noi prin Scânteia Divină ce ne animă aceste corpuri, în care ne aflăm, suntem fiinţe cosmice şi nu fiinţe de lut, de o anumită naţionalitate sau rasă.

3. LUMEA DORINŢEI

Corpul Astral este sediul real al senzaţiilor, al sentimentelor noastre. Foarte sensibil la vibraţiile instinctelor noastre, dorinţe, pasiuni şi gânduri concrete, materia sa subtilă îi răspunde prin mişcări, culori şi imagini.

Corpul dorinţei, sau Kama, este strâns legat de mentalul concret, sau Manas inferior, pentru a forma Karaa Manas, caracteristic personalităţii inferioare, al egoismului, pasiunii şi viciilor. El este compus din materia lumii astrale, (fluid terestrian), care ca şi cea a lumii fizice prezintă şapte subplanuri, corespunzând stărilor solidă, lichidă, gazoasă şi eterică. Orice pasiune, orice sentiment josnic, se exprimă în materia astrală cea mai densă, cea mai întunecoasă, prin culori

murdare. Mânia se exprimă prin roşu foarte închis. Orice sentiment pur, înălţat, delicat, nobil, ideal, împrumută, pentru a se exprima, materia subplanurilor superioare cea mai subtilă, cea mai fină, cea mai frumoasă. Iubirea maternă ia culoarea trandafirie. Fiecare emoţie, sentiment, are culoarea sa caracteristică. Clervoiantul citeşte astfel ca într-o carte deschisă în caracterul nostru moral. Orice ipocrizie devine inutilă, căci se trădează ea însăşi prin culoarea sa. Omul evoluat, altruist, dezinteresat, posedă un corp astral limpede, strălucitor, de culori şi forme pure şi armonioase, admirabile în aspect şi mişcare.

Datoria noastră este să purificăm corpul astral. Dacă vom avea sentimente pure, sincere eliberate de orice egoism, îndreptate către fraternitate şi gânduri înalte, no bile, dezinteresate, atunci, materia astrală cea mai subtilă va pătrunde în corpul nostru astral, şi va alunga din noi materia grosieră şi densă. Acest corp astral purificat, se bucură atunci, de privilegiul de a atrage toate gândurile frumoase ale ambianţei şi de a respinge pe cele rele. Este o coajă de protecţie. Dacă puritatea sa va fi absolută, ne va permite să atingem Lumea Budhică. Atunci, el ne dă calmul, pacea, mulţumirea, şi lucrează astfel puternic asupra corpului fizic însuşi, prin forţele sale, prin sănătatea sa. În această viaţă şi dincolo, este un puternic agent de acţiune, căci dezvoltă cele şapte simţuri ale sale şi le organizează. El devine atunci un vehicul al conştiinţei. Îmbrăcat de corpul său astral, omul astfel evoluat poate părăsi corpul său

fizic adormit, devenind un ajutor invizibil, care va instrui, va consola, suflete. Va continua acest rol după moartea sa şi va contribui la evoluţia fraţilor să-i Natura este magazinul de unde noi putem alege stofa cea mai frumoasă, cea mai bogată, cea mai subtilă, pentru a constitui şi organiza toate corpurile noastre. Un om, astfel îmbrăcat, evoluează repede şi devine candidat la Iniţiere. Moartea nu mai poate să-l înfricoşeze. Îşi va aminti de vieţile sale anterioare.

După cum corpul fizic nu-şi poate menţine forma şi structura prin substanţele şi energiile sale proprii, ci pentru aceasta trebuie să fie străbătut de un corp eteric, tot astfel, nici forţele corpului eteric nu se pot umple prin ele însele de lumina conştiinţei. Un corp eteric, lăsat în seama propriilor sale forţe, duce o existenţă vegetală, se află într-o continuă stare de somn. Corpul eteric, în stare de veghe, este străluminat de corpul astral, care este un vehicul, mai subtil, mai strălucitor.

Corpul astral sau terestrian este unul din componentele sufletului sau a personalităţii. În sensul în care. Omul are corpul său fizic comun cu mineralele, corpul eteric cu plantele, tot astfel, în privinţa corpului său terestrian, omul este înrudit cu animalele. Acest corp, este format din acelaşi fluid ca şi cel care înveleşte planeta noastră şi care este deosebit de fluidul celorlalte planete din sistemul nostru.

La reîncarnare, spiritul îmbracă corpul terestrian format din fluidul planetei pe care coboară şi din cauza că, fiecare planetă are un

fluid diferit, el nu poate călători pe alte planete, fără ca să primească un vehicul format din fluidul planetei respective. Acest înveliş terestrian, al omului, este de diferite calităţi, căci şi învelişul fluidic planetar al globului, este şi el de diferite calităţi. Spre periferia atmosferei fluidice a pământului, ea este tot mai fină, are o lungime de undă tot mai mică, o vibraţie mai înaltă, din care cauză e din ce în ce mai vie, mai luminoasă, până la albul cel mai strălucitor.

Prima zonă a atmosferei fluidice a pământului este cea roşie şi este populată de spirite care au haina sufletească roşie, a doua zonă este cea albastră, de trei ori mai mică decât cea roşie şi a treia, este zona albă, de trei ori mai mică decât cea albastră, populată de spirite evoluate, cu haina fluidică albă. Urmează zona angelică, ş.a.m.d.

Aşa cum corpul eteric pătrunde şi învăluie corpul fizic dens şi se exteriorizează sub formă de aură, materia terestriană sau corpul dorinţelor pătrunde prin corpul vital şi carnal şi se arată la exterior sub formă de aură, a cărui grosime şi luminozitate diferă în funcţie de gradul de evoluţie al spiritului respectiv. Ea va fi cu atât mai groasă şi mai luminoasă cu cât omul va fi mai pur, mai moral, mai pios. Această aură suferă vibraţii de la zi la zi, după starea sufletească, după starea sănătăţii, etc. Ca şi aura vitală, aura astrală, înconjoară corpul omului, reproduced conturul corpului carnal, dar mai vag, având o formă ovală, a unui ou cu vârful în jos.

* în materia corpului astral, ca şi în cea

eterică, se găsesc nişte centre unde materia planetară este mai activă, formând ca şi acolo nişte rozete (chakre). Ca şi la corpul vital, în general, numai unul este în activitate. Dar prin evoluţie, spiritul le pune în activitate. Aceste centre sunt în număr de şapte şi aşezate în zona plexurilor nervoase şi a glandelor endocrine, în felul următor: 1. Baza coloanei vertebrale; 2. Splină; 3. Ombilic; 4. Inimă; 5. Laringe). 6. Între sprâncene; 7. Creştetul capului. Activarea acestor centre aduce în plus câte o facultate nouă omului.

Lumea dorinţelor sau planul astral, este lumea sentimentelor şi a emoţiilor, este deci un domeniu abstract, pur psihic, cu totul diferit de planul fizic.

Facultăţile sufletului sunt guvernate de două mari legi, a atracţiei şi a repulsiei, a simpatiei şi a antipatiei. Aceste legi acţionează în trei regiuni superioare, una neutră de echilibru şi alte trei regiuni inferioare:

		7.	Puterea Sufletului
a.	*Atracţia*	6.	Lumina Sufletului
		5.	Viaţa Sufletului
b.	*Zona neutră*	4.	Sentimentul interindiferenţă
c.	*Repulsia*	3.	Dorinţele
		2.	Impresionabilitatea

b 1. Pasiunile şi dorinţei. ordinare

Deci în sfera astrală guvernează două forţe: atracţia şi repulsia.

Stăruinţa în exercitarea binelui, reuşeşte să transmute răul în bine, iar răul exercitat cu perseverenţă, va fini prin alungarea binelui. Binele este armonia, echilibrul, supunerea la Legea Adevărului, care a fost, este şi va fi aceeaşi în veşnicie, neclintită şi invulnerabilă în faţa oricărei forţe.

Interesul şi indiferenţa sunt sursele acţiunii noastre, în actuala noastră stare de evoluţie, cu excepţia sufletelor evoluate emoţional şi mental.

Regiunea Pasiunilor şi Dorinţelor, grosiere, din Planul Emoţional, astral, poate fi comparată cu regiunea solidelor din planul lumii fizice, materiale. Trăirile care ţin de această regiune sunt dure, grele, întunecate, supuse gravitaţiei.

Regiunea Impresionabilităţii este comparabilă cu regiunea lichidelor din lumea fizică, adică având proprietăţi mobile, mai puţin supuse legii gravitaţiei.

Regiunea Dorinţelor Superioare, se poate compara cu partea gazoasă a lumii fizice, ale căror forme sunt foarte mobile.

Aceste trei subdiviziuni formează substanţa formelor, care contribuie la experienţa, dezvoltarea şi evoluţia sufletului, eliminând elementele distrugătoare şi reţinând pe cele ce sunt utilizabile pentru progres.

Regiunile superioare sunt de domeniul binelui şi al frumosului, al artei şi al iubirii adevărate.

Trebuie amintită, aici, acţiunea benefică pe care o au artele plastice, muzica, literatura, asupra sensibilizării şi dezvoltării sufletului.

Lumea fizică şi a dorinţei, nu sunt separate, ci sunt impregnate una, în alta şi lumea dorinţei este cauza, motorul, acţiunilor şi fenomenelor lumii fizice.

Când forma unei dorinţe josnice este atrasă de o altă formă de aceeaşi natură, se produce o discordanţă între vibraţiile lor în loc de a se uni, ele se distrug una prin alta, pentru că nu sunt armonioase, pentru că răul cu rău nu se amestecă, nu au acord, nu au echilibru, ele lucrează cu o putere reciprocă de distrugere, căci predomină repulsia şi această lege are drept efect, că menţine răul în limite rezonabile, deoarece distrugându-se nu poate creşte. De. Aici, rezultă că binele va învinge, până la urmă, datorită iubirii şi a fraternităţii universale.

Dacă însă forţa de atracţie ar exista în regiunile inferioare, răul ar predomina şi ar creşte ca buruienile.

Sensibilitatea în lumea emoţională este mai mare ca în lumea fizică: o minciună are valoarea unei crime, unei asasinări, în lumea dorinţei.

Ocultistul ştiinţific pune în practică principiul cercetării binelui, în toate lucrurile, pentru ca, cu timpul să transmute răul în bine.

Într-o zi Christ fiind însoţit de discopolii săi, trecea pe lângă cadavrul unui câine. Discipolii se întoarseră cu dezgust, arătând scârba lor. Dar Christ privi cadavrul şi zise: „nici mărgăritarele nu sunt atât de albe, ca dinţii lui”. El cunoştea efectul

salutar în lumea dorinţelor, emoţională, transmutând răul sufletesc, impresia rea, în milă şi admiraţie sufletească.

Interesul pune în joc forţele de atracţie şi repulsie şi lucrează astfel în consecinţă. El este un stimulent minor sau major, influenţând în bine sau în rău.

Indiferenţa veştejeşte obiectul în contra căruia s-ar îndrepta interesul. Dacă în interesul nostru pentru un obiect şi o idee, se naşte repulsia, ea ne desparte de acest obiect. Este însă o mare diferenţă între repulsie şi indiferenţă.

Un câine zace bolnav în stradă, trei trecători îl văd, doi dintre ei dovedesc interes, al treilea rămâne indiferent şi îşi continuă drumul, pe când primii doi rămân lângă câinele bolnav, însă cu sentimente diferite. Primul are interesul simpatiei, dorinţei de a-l ajuta şi deci îl îngrijeşte, deoarece sentimentul i-a deşteptat forţa de atracţie. Al doilea vede un spectacol respingător care-l revoltă, şi se decide să omoare câinele şi să-l îngroape. La acesta, sentimentul a deşteptat forţa de repulsie.

Forţa de repulsie este predominantă în cele trei regiuni inferioare din lumea astrală.

Forţa de atracţie domneşte numai în cele trei regiuni superioare din lumea dorinţelor.

Purgatoriul cuprinde cele trei regiuni inferioare din lumea dorinţelor. Regiunea centrală este o regiune limitrofă.

Când un om recunoaşte perversitatea unor fapte sau a unor rele obiceiuri din viaţa sa şi se hotărăşte să elimine aceste obiceiuri şi să repare

răul comis, atunci, el şterge această imagine din memoria subconştientului şi ea ne mai fiind prezentă nu îl va mai judeca după moartea fizică. Chiar dacă nu este posibil de a repara râul comis, sinceritatea regretului nostru este suficientă. Natura nu caută să se răzbune. Victima noastră va fi satisfăcută, indemnizată într-o altă manieră.

Omul, care judecă astfel şi elimină viciile sale, reformând caracterul său, va împlini un mare progres, rezervat de obicei vieţilor noastre viitoare.

Când sediul în purgatoriu este terminat, spiritul poate să treacă în regiunea superioară a lumii dorinţelor.

Au o mare importanţă sentimentele ce noi încercăm, asupra vieţii ce va urma. Aceste sentimente depind de natura atmosferei, ambianţei ce noi singuri ne-o creăm prin faptele noastre. Dacă iubim binele, vom atrage nişte îngeri-păzitori în jurul nostru, nişte Entităţi superioare, care ne vor ajuta, ne vor păzi şi ne vor influenţa în bine, iar viaţa noastră va fi paşnică şi va avea o influenţă benefică asupra semenilor.

Din contră, căutând răul, patimile, poftele inferioare, materiale, vom popula calea noastră cu demoni, cu creaturi ce se hrănesc cu fluidele noastre ordinare.

Din această luptă, dintre forţele de atracţie şi repulsie, provine toată durerea şi toată suferinţa noastră, fizică şi morală, care antrenează acţiunile rele sau sforţările noastre rău dirijate, cu intenţie sau fără intenţie. Aceasta este alchimia mistică a lumii dorinţei.

Trebuie să luptăm pentru transformarea corpului nostru astral, căci, din acesta ni se trag toate metehnele ce le avem. Cum să lucrăm? Să analizăm mereu atitudinea noastră, gândurile, faptele, vorbele, şi mai cu seamă dorinţele. Când dorim ceva, să vedem cine doreşte în noi şi pentru ce, sau în ce scop doreşte. Trebuie să dorim lucruri care satisfac nevoile noastre omeneşti, dar să nu dorim lucruri împotriva fraţilor noştri, mai ales. Din noi se va exclude trufia, mândria, gelozia, ura, simţul de dominare şi tot ceea ce ar putea urribri fiinţa noastră lăuntrică. Aici, această planetă, nu este altceva decât o şcoală a conştientizării noastre sufleteşti. După ce vom progresa în cunoaştere, abia pe urmă ne vom da seama cât de puţin cunoaştem şi de fapt aproape nimic, din ceea ce stă încă neexplorat de către fiinţa noastră pe plan spiritual. Să ne fie milă de fraţii noştri, care încă mai trăiesc doar sub impulsul instinctelor animalice. Fără cunoaştere nu este progres.

4. LUMEA MENTALA

Materia sau substanţa Lumii Mentale sau a Gândirii, este divizată în două mari planuri: Regiunea Gândirii Concrete (Mentalul Inferior) şi Regiunea Gândirii Abstracte (Mentalul Superior, Cauzal). Acestea la rândul lor se divid în şapte subregiuni, care sunt, precum urmează:

a. Zona Gândirii Concrete

1. Regiunea Continentală
2. Regiunea Oceanică
3. Regiunea Aeriană
4. Regiunea Forţelor

arhetipice

5. Regiunea Ideii germen a formei în regnul mineral, vegetal, animal şi om.
6. Regiunea Ideii germen a vieţii în regnul vegetal, animal şi om.
7. Regiunea Ideii germen a dorinţelor şi emoţiilor în regnul animal şi om.

b. Zona Gândirii Abstracte

Arhetipurile fermelor fizice se găsesc în regiunea continentală, în ce priveşte regnul căruia îi aparţine. Vom întâlni astfel arhetipurile insulelor şi continentelor globului terestru, care sunt formate după concepţia primordială a regiunii Continentale. Inteligenţele numite de noi „Legile Naturii” au căderea de a stabili condiţiile fizice destinate să provoace pe Pământ conturul continentelor, schimbările hotărâte de Entităţile Conducătoare ale evoluţiei. Aceste Entităţi hotărăsc planul acestor modificări, precum un arhitect stabileşte proiectul pe care vrea să-l traducă în faptă, construind un edificiu, mai înainte ca lucrătorii să cunoască expresia concretă a concepţiei arhitectului.

Orice schimbări care se produc în regnul vegetal şi animal, sunt datorate deopotrivă metamorfozelor arhetipurilor respective.

Regiunea Oceanică este torentul de viaţă, identic în toată natura care palpită şi se

răspândeşte prin toate formele de viaţă, dându-le vitalitate, precum sângele dă viaţă corpurilor pe care le alimentează prin circulaţia sa.

În Regiunea Aeriană se găsesc arhetipurile dorinţelor, patimilor, sentimentelor şi emoţiilor, ce încercăm în Lumea Dorinţelor şi este numită astfel, căci această regiune apare în condiţii asemănătoare condiţiilor atmosferice.

Precum în lumea fizică încerci plăcerea unei adieri de vară, tot astfel un clervoiant încearcă senzaţia unui sentiment de plăcere sau de bucurie. Valurile de dorinţe ale unui suflet ne par ca tânguirea unui vânt prin frunzişuri; pe când patimile zdrobitoare ale unui măcel dintre naţii, par lovituri orbitoare de trăsnete. Deci în Aura noastră Astrală sunt puteri fluidice, pe care educaţia, etica, morala, trebuie să le armonizeze, să le echilibreze, în aşa fel ca aceste forţe să fie constructive şi nu distrugătoare.

Această regiune conţine imaginile emoţiilor omului şi animalelor.

Planul Forţelor Arhetipale, este o regiune centrală (a patra) şi cea mai importantă, căci ea împlineşte întru totul evoluţia omului. Ea este între cele trei regiuni ale Lumii Mentale Concrete, ale Lumii Dorinţelor şi a Lumii Fizice, este deci, ca şi frontiera între Regatele Spirituale şi Lumea Formei, este deci, punctul central prin care Spiritul îşi reflectă razele, sale în materie.

Această forţă Arhetipală conduce activitatea arhetipurilor în Regiunea Gândirii-Concrete, prin această forţă Spiritul lucrează asupra materiei, dându-i formele cele mai variate în multiplicitatea

vieţii materiale.

În lumea inferioară formele sunt închipuiri pe care Spiritul situat în Lumile superioare, le răsfrânge în această lume de jos.

A cincea Regiune a Lumii Mentale, vecină cu punctul central, se reflectă în a treia regiune a lumii, cea mai vecină de focarul acestei forme.

A şasea Regiune se reflectă în a doua, şi a şaptea se reflectă în prima.

Ansamblul Regiunii Gândirii Abstracte este reflectat în Lumea Dorinţelor.

Lumea Spiritului Vital în Regiunea Eterică, a Lumii Fizice.

Lumea Spiritului Divin în Regiunea Chimică, a Planului Fizic… „…)…

Lumile, Sferele sunt concentrice… Şi. Interpenetrante, vom încerca, descrierea, cu un exemplu plastic, comparând Lumile astfel: „Un burete sferic va reprezenta Pământul. Dacă îi vom umple cavităţile cu nisip, acesta va reprezenta” esenţa Regiunii Eterice a planului fizic. Dacă toate acestea le vom introduce într-un balon de sticlă plin cu apă, acesta îl va străbate şi va reprezenta esenţa Lumii Dorinţelor, care ar fi de esenţă lichidă. Cum aerul se găseşte în apă, facem analogie, că astfel Planul Gândirii, străbate apa, nisipul şi buretele, ca aerul. Întreg acest balon îl vom pune într-un alt balon mai mare, dar plin cu aer care va reprezenta Lumea Gândirii, ce se întinde dincolo de Lumea Emoţională a Dorinţelor.

Materia mentală este cu mult mai subtilă, mai strălucitoare, mai frumoasă, decât materia astrală. Datorită subtilităţii sale ea nu poate fi simţită prin

simţurile astrale, doar prin simţuri mentale. La omul evoluat, corpul astral a ajuns în mod progresiv la asemănarea cu corpul fizic, ca şi reflecţia sa într-o oglindă.

Corpul Mental nu oferă nicio asemănare, el are o formă ovoidă. Creşterea corpului astral se traduce printr-o mai completă organizare şi apariţia succesivă a celor şapte simţuri prin dezvoltarea chakrelor. La omul care gândeşte, care caută adevărul, corpul mental se măreşte în volum, în frumuseţe, în vibraţie.

Prin efortul gândirii, prin purificare, corpul mental inferior va dezvolta Manasul, Corpul Mental Superior, sau Corpul Cauzal. Efortul gândirii constă în atenţia scrupuloasă pusă în toate activităţile noastre, în gânduri, sentimente, vorbe şi fapte, pentru a le stăpâni şi de a le îndrepta spre binele şi progresul semenilor noştri. În observaţia susţinută care ne îngăduie de-a gândi prin noi înşine, de-a judeca cu bun simţ, şi de-a ajunge la Adevăr, la începutul înţelepciunii. În concentrarea intensă şi în meditarea asupra ideilor şi fenomenelor care ne preocupă.

Prin ridicarea gândurilor noastre către tot ce este curat, frumos, bun, adevărat, trebuie să distrugem biata noastră personalitate, saturată de un egoism cu mii de forme de manifestare. Omul devine ceea ce gândeşte, de aceea trebuie să contemplăm asupra Fiinţei Ideale, ca să ne apropiem cât mai mult de strălucirea şi de puritatea ei. Trebuie să ne orientăm gândurile noastre, activităţile noastre către sfânta fraternitate, amabilitate constantă, simpatie

generoasă, devotament, în mod dezinteresat, renunţând la recompense, la fructele acţiunii. Ele sunt treptele de aur care conduc la iubirea pură, la sacrificiu, şi omul spiritual se naşte, în fine, când mentalul inferior se uneşte cu Manasul superior, cu corpul Cauzal. Egoismul este omorât: vehiculul său dispare. Voinţa energică, perseverentă, neobosita, trebuie să conducă la acest progres. Ea se face cu atât mai puternică, cu cât elimină toate dorinţele.

Corpul cauzal, manasul superior, este corpul individualităţii noastre nemuritoare, martorul tuturor vieţilor noastre, contabilul tuturor activităţilor noastre trecute, vistiernicul credincios al tuturor gândurilor noastre frumoase şi pure, al tuturor aspiraţilor nobile şi generoase. Se numeşte Sutratma „firul vieţii”, care leagă existenţele noastre între ele şi le face solidare unele cu altele. Astfel trecutul nostru a pregătit prezentul şi viaţa noastră actuală prepară viitorul nostru. El este receptorul tuturor cauzelor care ne leagă sau ne dezleagă de roata vieţii.

Naşterea Eului nostru superior înseamnă un punct important în evoluţia noastră, această naştere asigură salvarea noastră. În acest stadiu, omul, va fi ajutat de Cer, un Maestru îi va arăta cărarea pe care să o urmeze, instruindu-l, călăuzindu-l. Acest ajutor va fi cu atât mai puternic, cu cât el va fi mai purificat, cu cât va fi mai fortificat mentalul său. Purificarea vehiculelor sale trebuie să facă din el un Sfânt. Eul său, gânditorul său tăcut, va arunca în inteligenţa sa, se întei de lumină, mai dese şi mai durabile: este

deşteptarea intuiţiei, a geniului. Intuiţia este perceperea directă şi limpede a adevărului, parţială la început, fără ajutorul studiului şi raţionamentului. Ea este cea mai puternică facultate pentru a cuceri cunoaşterea tuturor lumilor, pentru a deştepta conştiinţa noastră, dar cu condiţia de a avea înalte gânduri, nobile aspiraţii: unirea cu Dumnezeu, dezvoltarea fraternităţii. Aura, şi în special, corpul cauzal se îmbracă atunci în culori splendide. Eul nostru ajunge la cunoaşterea de sine, şi vehiculele sale imperioase au devenit pentru el subiect de studiu.

Abia perceptibil la omul ordinar, corpul cauzal, îmbracă la omul evoluat, înfăţişarea unui voal sferic, foarte subţire, cu reflexele sclipitoare de culori strălucitoare, necunoscute în ceea mai mare parte de lumea fizică, şi întrecând în splendoare cele mai măreţe apusuri de soare. Corpul cauzal se înalţă astfel prin activitate intelectuală, nu prin studiu, să ne ferim deci de a împrumuta ideile altora, dar să învăţăm să medităm profund şi intens. Punem astfel în mişcare propria noastră materie mentală, îi imprimăm prin legea ritmului o activitate, o energie în creştere şi dezvoltăm puternic: voinţa, stăpânirea de sine şi intuiţia, dobândind iluminarea şi geniul.

Există un singur Eu, Eul Suprem. Precum razele soarelui sunt reflectate de nenumăratele picături de apă, care se găsesc la suprafaţa mării, astfel nenumăratele Euri umane, Monadele, sunt reflexiile Eului Suprem. Fiecare om e îndreptăţit să zică: Eu sunt Absolutul, fac parte din Principiul

Unic, dar Absolutul nu se aplică decât radiaţiei celei mai pure a Scânteii Divine din om, şi nu radiaţiei din vehiculele inferioare. Acelea nu sunt decât euri separate. Eul nostru, deci, este un conştient, sau însuşi Unul, simţind, cunoscând şi totdeauna existând, care, în fiecare din noi, se cunoaşte ca atare. Să ştii să distingi din el „nori eul" adică tot ceea ce îl înconjoară. El este deci „Cunoscătorul". Poate cuceri cunoaşterea şi poate deveni una cu obiectul cunoaşterii. El ajunge aici prin dezvoltarea integrală a conştiinţei sale de sine.

Eul desfăşoară cele trei aspecte: Inteligenţa, Iubirea, Voinţa, şi le manifestă prin corpurile divine şi spirituale numite corp Cauzal (Manas superior), corp Budhic şi corp Atmic. Omul a ajuns atunci în sânul Divinităţii. Aura sa este de o splendoare fără asemănare, cea mai invulnerabilă armură contra oricărui pericol. El se cunoaşte pe sine-însuşi, cunoaşte deci Universul şi Zeii.

5. CELE PATRU REGNURI

Regnurile care ne interesează în mod deosebit, sunt regnurile cunoscute în Lumea Fizică şi care cad sub percepţia simţurilor noastre, adică: mineral, vegetal, animal, uman. Vehiculul este haina pe care o îmbracă fiecare viaţă sau monadă, pentru reprezentarea ei în lumea corespunzătoare evoluţiei ei. Cu cât însă evoluţia creşte, cu atât fiinţa are atâtea vehicule, de câte reprezentări are nevoie, în diferitele lumii sau planuri ale naturii.

Astfel, mineralul are un singur vehicul: corpul său fizic, în care Dumnezeu doarme. Mineralul

evoluând într-un timp dat, îşi creează pe nesimţite, pe lângă, vehiculul său fizic şi un vehicul vital şi se transformă în plantă. Cristalul care îşi creează un corp geometric, cub, romb, etc. Ar fi un început de trecere a materiei minerale spre regnul vegetal. Prima fiinţă vegetală ar fi coralul (mărgeanul), care are o viaţă proprie între mineral şi vegetal. Evoluând spre regnul animal, fiinţa îşi creează pe lângă vehiculul fizic şi vital şi un vehicul psihic sau al dorinţelor. Apoi, omul, pe lângă aceste trei vehicule, mai posedă un vehicul al Intelectului.

Nicio fiinţă nu se poate manifesta într-o lume oarecare, dacă nu posedă vehiculul său respectiv al acestei regiuni în care doreşte să se manifeste. În lumea fizică ne trebuie un corp fizic adaptat la mediul existent şi acest corp fizic, spre a trăi, are nevoie de un corp vital prin care îşi exprimă viaţa. Pentru a ne exprima simţirea, sentimentele, durerea sau bucuria, trebuie să posedăm vehiculul compus din substanţa Lumii Dorinţelor. Pentru ca fiinţa să poată gândi, ne trebuie un corp al intelectului, compus din substanţa Regiunii Gândirii Concrete.

La minerale, eterul chimic care este cel mai dens din cele patru eteruri, este singurul activ. Proprietăţile chimice ale mineralelor sunt înzestrate de această activitate.

La plante, eterul chimic şi eterul vital sunt în plină activitate; eterul chimic produce creşterea, iar eterul vital produce perpetuarea speciei (reproducerea). Plantele posedă eterul lumină în mică măsură, în stare latentă sau inactivă, care se

va dezvolta în timp.

În regnul animal, eterul chimic, eterul vital şi eterul lumină sunt active în mod dinamic. Eterul chimic produce aici facultăţile de asimilare şi creştere; iar eterul vital produce perpetuarea speciei, căldura internă şi percepţia senzorială.

La om, eterul chimic produce metabolismul. Eterul vital permite reproducerea. Eterul lumină produce căldura corpului fizic, lucrează asupra sistemului nervos, asupra muşchilor, permiţându-i să ia contact cu lumea exterioară a simţurilor, Eterul reflector conduce vehiculul gândirii, înmagazinează necontenit experienţele trecutului, ale diferitelor încercări, în memorie.

Corpul vital sau Dublul eteric, este impregnat în corpul fizic şi depăşeşte conturul corpului fizic (aura). El face legătura între corpul fizic şi cel astral (al dorinţelor). Corpul vital are un aspect luminos, albăstrui electric, văzut de clervoianţi. Radiaţiile lui sunt viguroase când corpul fizic este în stare de deplină energie a sănătăţii, dar când radiaţiile slăbesc, se apleacă în jos, fizicul suferă. După moartea corpului fizic acest corp eteric, persistă câteva zile şi produce diferite apariţii fantomale descrise de Camille Flammarion. Corpul vital sau corpul eteric (Aura), este construit identic ca şi corpul fizic de aceea se mai numeşte dublu eteric, ca fiind o copie fidelă a corpului fizic. Singura deosebire este că, vehiculul fizic al bărbatului este un element pozitiv, pe când corpul Vital este un element negativ; la femei este inversată polaritatea, corpul fizic este negativ, pe când Corpul Vital este pozitiv.

Sediul Corpului Vital, sau rădăcina lui este în splină. Acest corp vital transformă energia solară, absorbind-o şi răspândind-o de-a lungul sistemului nervos, străbătând tot corpul fizic, – fiind pentru el, ceea ce este electricitatea în telegrafie. Dacă aparatul-corp este defect, el nu poate transmite mesajul. În paralizie această forţă vitală a pierdut orice legătură cu corpul fizic.

Corpul Astral sau Corpul Dorinţei, în timpul vieţii corpului fizic, înconjoară complet acest corp ca un ovoid luminos, (aura astrală), asemănător cu albuşul unui ou care înconjoară gălbenuşul. Acest corp este mai mare decât corpul vital şi este fixat în ficat. Acest corp devine mai clar şi mai luminos în raport cu evoluţia, iar după moartea corpului fizic ia forma acestuia.

Corpul nostru fizic fiind cel mai vechi în evoluţie, este mai bine organizat decât corpul astral, care este format mai recent.

Corpul astral este înzestrat cu şapte centre de percepţie, de forma unor roţi (chakre), care pe măsura evoluţiei individului sunt din ce în ce mai dezvoltate, iar dezvoltarea lor înseamnă dezvoltare spirituală, care acţiune în capacitatea de a percepe lumile invizibile. În corpul astral al unui clervoiant, aceste centre se învârtesc în sensul mişcării acelor de ceasornic. Aceste centre au diferite culori ordonate, radiante, şi sunt de o strălucire orbitoare, ameţitoare; care întrec cu mult luminozitatea corpului astral al unui om neevoluat.

Sediul central al corpului dorinţelor se află în ficat, precum corpul vital este fixat în splină.

Materia astrală aruncă necontenit torente, care se îndreaptă în linii curbe până la punctul periferic al ovoidului ce înconjoară corpul fizic şi se reîntoarce în fine la ficat, ca o apă fierbinte ce se depărtează ritmic de izvorul de căldură, spre a se reîntoarce după ce şi-a completat ciclul său. Activitatea sa produce globulele albe de sânge. El ia naştere la vârsta omului de 14 ani, tar corpul vital se dezvoltă în primii 7 ani ai vieţii.

Mineralul are numai un vehicul fizic în regiunea eterică, nu are vehicul în regiunea dorinţelor; nu are vehicul în regiunea gândirii concrete; în regiunea gândirii abstracte, mineralul are un Spirit Grup, care este Eul său, adică conştiinţa sa ca într-o stare de transă.

Vegetalul are un corp fizic şi un corp vital în lumea fizică; nu are vehicul în lumea gândirii concrete. În regiunea lumii gândirii abstracte, are ca şi mineralul un Spirit Grup, care este Eul ei neindividualizat şi care este conştiinţa sa ca un somn adânc fără vise.

Animalul posedă un corp fizic, un corp vital, un corp al dorinţelor pentru a se manifesta în lumile corespunzătoare. Ca şi mineralul şi vegetalul, animalul are în planul gândirii abstracte un Spirit Grup Eu, drept conştiinţă neindividualizată, ca într-un vis.

Omul posedă un corp fizic, un corp vital, un corp astral, are un corp al intelectului în lumea gândirii concrete şi Eul său individual în lumea. Gândirii abstracte, având o conştiinţă în stare de veghe.

Raţiunea de a fi a acestor diferite grade stă în

faptul că regnul mineral este expresia vagă a vieţii în evoluţie, care este cea mai recentă; vegetalul are o „cale de evoluţie mai largă ca mineralul; animalul are un trecut şi mai îndepărtat; în timp ce omul se găseşte în fruntea evoluţiei terestre. Omul va depăşi cu vremea evoluţia prezentă şi regnurile inferioare îi vor lua locul.

Omul, după cum am văzut, este un spirit individual, un Eu distinct de toate celelalte fiinţe, el este condus din propriul său interior, în timp ce plantele şi animalele sunt conduse din exterior de un Spirit Grup.

Raporturile1 plantelor, animalelor şi omului, cu curenţii vitali, care circulă în atmosfera Pământului, sunt reprezentaţi în mod simbolic, prin cruce. Regnul mineral nu este cuprins în acest simbol, pentru că, mineralele nu posedă un corp eteric individual; din cauza aceasta, nu pot. Să servească vehiculele curenţilor care aparţin lumilor superioare. Ramura inferioară a crucii reprezintă planta a cărei rădăcină este înfiptă în solul mineral chimic. Spiritele grupuri ale plantelor se găsesc în centrul pământului, prin tulpină şi trunchi. Omul este reprezentat prin ramura superioară, este planta întoarsă care se hrăneşte prin rădăcină, pe când omul îşi ia hrana prin cap. Animalele care simbolizează ramurile orizontale ale crucii se găsesc ca evoluţie între plante şi om şi primesc cu T renţii spiritului grup care circulă în jurul pământului. Pentru un Eu individual este necesar ca vehiculul fizic să posede o stare verticală, un larinx vertical şi sânge cald, astfel cum este la om.

II. EVOLUŢIA

1. EVOLUŢIA. MEMORIA. CORPUL SUFLETESC.

Evoluţia regnurilor naturii se împlineşte succesiv pe planetele sistemelor solare, după dubla linie a Involuţiei şi Evoluţiei. Să notăm aceste planete prin literele A.B.C.D.E.F.G. Primele trei A.B.C. Sunt pe linia coborâtoare, ultimele trei E.F.G. Sunt pe linia ascendentă. D este punctul de întoarcere şi corespunde Pământului nostru fizic. A ŞI G sunt constituite din materie mentală superioară. B ŞI F din materie mentală inferioară. C ŞI E din materie astrală.

Valul de viaţă însufleţeşte de la început globul A. El stagnează aici timp îndelungat, trece în fine pe globul B, şi aşa mai departe. Voiajul complet se numeşte un Lanţ Planetar. Acest voiaj se petrece de şapte ori pe rând, pentru a forma un Rond. La sfârşitul rondului, monada minerală devine monadă vegetală; monada vegetală trece în regn animal şi aşa mai departe. Se înţelege atunci că trebuie şapte ronduri pentru a împlini întreaga evoluţie. Cele şapte ronduri constituie un Manvantara.

După terminarea acestui ciclu evolutiv, sistemul solar ia sfârşit, el intră în Paralaya. După ziuă, urmează noaptea, aceasta este legea alternanţei. Ziua şi noaptea sunt de durată egală, iar din pulberea lumii noastre dispărute va renaşte o lume nouă, cu un bagaj de experienţe şi destinată evoluţiei. Astfel, evoluţia, prin reîncarnare se succede fără încetare în eternitatea veacurilor, după legile nestrămutate ale naturii. În

tot Universul funcţionează acest proces, care se împlineşte în lungi perioade de timp (milioane şi miliarde de ani), care se reînnoiesc fără sfârşit. Aceste perioade se numesc Cicluri (cercuri). Nu toate ciclurile au aceeaşi durată, cele cu o durată mai lungă se numesc cicluri majore. Aceste numiri se întrebuinţează după cum e vorba de un glob, de un lanţ, de un rond, de un manvantara, privind un sistem solar sau întregul Univers.

Planeta noastră îşi împlineşte rondul său al patrulea. Această informaţie se găseşte înscrisă în fiecare atom fizic, care după cele şapte şiruri de spirite, se găseşte în a patra activitate. Un exemplu de trecere a monadei noastre prin diferitele regnuri ale naturii ni-l oferă studiul dezvoltării embrionare. Orice embrion, îmbracă succesiv formele prin care a trecut specia căreia îi aparţine. În timpul celor trei luni şi jumătate, ce urmează concepţiei, embrionul uman, ia succesiv formele de mineral, vegetal, animal, înainte de a ajunge la forma umană.

Darwin nu a tratat evoluţia omului. El nu a considerat decât evoluţia materiei sau a formei, fără a-i cerceta adevărata cauză: viaţa, care la toate fiinţele se numeşte conştiinţă, căci ea învaţă să cunoască lumea exterioară. La om, ea ajunge la conştiinţa de sine, sau conştiinţa care se cunoaşte prin ea însăşi.

Dumnezeu locuieşte în Lumea a şaptea, cea mai înaltă. El este singur unicul Dumnezeu Trinitar, în care noi, trăim, lucrăm şi avem existenţa noastră.

Spiritele Virgine sunt scântei din Flacăra

Divină. Ca şi sămânţa care posedă înăuntrul ei puterea sa latentă, după ce a fost îngropată în pământ, tot asemenea spiritele virgine, după ce au fost făcute să treacă prin şcoala experienţei în materie, devin în viitor „Flăcări Divine”, putând prin ele însăşi să devină capabile de a radia din fiinţa lor proprie în universuri, prin propria lor forţă divină.

Cele cinci lumi prin care se împlineşte evoluţia cosmică, sunt:

1. Lumea Fizică;
2. Lumea Dorinţei;
3. Lumea Gândirii;
4. Lumea Spiritului Vital;
5. Spiritul Divin.

Lumile care sunt în scena dezvoltării lor actuale sunt:

1. Lumea Fizică;
2, Lumea Dorinţei;
3. Lumea Gândirii.

Graţie acestor vehicule, Eul este capabil de a lucra în lumea fizică.

1. Corpul Fizic aparţine Regiunii Chimice a Lumii fi zice.

2. Corpul Vital aparţine Regiunii Eterice a Lumii Fizice.

3. Corpul Astral aparţine Lumii Dorinţei.

4. Corpul Intelectului (Mental Inferior) aparţine Regiunii Gândirii Concrete a Lumii Gândirii.

5. Corpul Spiritului uman (Mental Superior, Manas) aparţine Regiunii Gândirii Abstracte.

6. Corpul Spiritului Vital (Budhi) aparţine

Lumii Spiritului Vital.

* 7. Corpul Spiritului Divin (Ātma) aparţine Lumii Spiritului Divin.

Eurile noastre lucrează direct în substanţă subtilă a Regiunii Gândirii Abstracte. De aici observăm impresiile ce încercăm în lumea exterioară, asupra corpuluivital, prin simţuri, ca sentimentele şi emoţiile, născute prin aceste simţuri în corpul dorinţei şi reflectate în intelect. Din aceste imagini mentale, noi tragem concluzii în regiunea gândirii abstracte, concluzii, pe care le numim idei. Prin forţa facultăţii psihice ce o numim Voinţă, proiectăm o idee prin intelect, în regiunea gândirii concrete, atrăgând împrejurul ei substanţa mentală a acestei regiuni.

Intelectul este ca şi lentila unui aparat de proiecţie, el conduce imaginea. Într-una din cele trei direcţii, urmând voinţa gânditorului, care însufleţeşte această formă gând.

În stare de veghe, vehiculele noastre sunt toate la un loc, adică se interpenetrează, una în alta, legându-se cu lumile superioare. În acest fel Eul are posibilitatea să lucreze în lumea fizică.

Memoria este triplă: memoria conştientă, subconştientă şi supraconştientă.

Memoria conştientă este amintirea ce o datorăm imprimării făcute de organele de simţ fizice.

Memoria subconştientă depinde cu totul de respiraţie, şi se formează de o manieră diferită, cu totul în afara controlului nostru, la epoca actuală; ca şi memoria conştientă se raportează numai la experienţele vieţii prezente. Gândirea, emoţia sau

sentimentul cel mai neînsemnat, este transmis plămânilor de către fiinţa noastră, iar de aici, este injectat în sângele nostru, de unde apoi trece în inimă unde imaginile ce le conţine, sunt imprimate într-un aşa mod, că nu se pot şterge, în Atomul-Germen, care este foarte senzitiv şi care se găseşte în ventriculul stâng al inimii, lângă vârful lui. Aceste impresii pot fi modificate sau şterse, prin iertarea greşelilor.

Memoria supraconştientă este receptorul tuturor facultăţilor şi tuturor cunoştinţelor primite în vieţile trecute, facultăţi şi cunoştinţe care pot să nu existe în încarnarea prezentă, decât în stare latentă.

Corpul dorinţei şi intelectul, prin zilnica lor activitate în timpul orelor de veghe, distrug fără încetare corpul fizic. Corpul vital face eforturi, în mod credincios, de a restabili, a restaura şi a reconstrui corpul fizic, dar nu reuşeşte să-l refacă în totalitate şi el pierde treptat, treptat, terenul şi ajunge într-un moment când corpul fizic se prăbuşeşte. Atunci Eul este nevoit să se retragă din corpul fizic, ducând cu el corpul dorinţei şi al intelectului. Această retragere a vehiculelor superioare, lasă corpul fizic interpenetrat numai de corpul vital în stare de insensibilitate, pe care noi o numim somn. În acest somn, corpul vital poate, fără să fie împiedicat, să reconstruiască ţesuturile fizice şi să restabilească ritmul corpului fizic dens.

Sufletul triplu este produsul spiritualizat al corpului triplu (fizic, eteric, astral), este travaliul spiritului triplu, Eul, pe care o exercită m şi

asupra corpului triplu, prin care se naşte sufletul triplu. Alimentele hrănesc corpul fizic, spiritul produce sufletul conştient, energia solară hrăneşte corpul vital.

Când noi am câştigat plenitudinea sufletului, toţi cei care sunt în jurul nostru, recunosc această calitate.

Sufletul este triplu:

Sufletul conştient este extrasul spiritual al corpului fizic şi al experienţelor obţinute în acest corp; el este unit cu Spiritul Divin.

Sufletul intelectual este produsul corpului vital, el este unit cu Spiritul Vital.

Sufletul emoţional este chintesenţa corpului dorinţei el este legat de Spiritul uman.

Toate experienţele vieţii noastre zilnice sunt astfel utilizate în procesul evolutiv şi încorporate în suflet prin gândirea, vorbirea şi acţiunea noastră, fie pe acest plan, fie pe planurile superioare.

Corpul sufletului este o entitate distinctă. El nu este un extras ca sufletul; este unul din vehiculele spiritului, unul din corpurile să lei El este compus din două eteruri superioare ale corpului vital: eterul lumină şi eterul reflector.

Corpul sufletului se construieşte printr-o viaţă de caritate şi prin serviciul faţă de umanitate. O astfel de viaţă atrage şi încorporează nu numai o mare proporţie din cele două eteruri superioare, dar cu timpul, ea ocazionează o şlefuire (clivage) care se produce între acestea şi cele două eteruri inferioare. Când această şlefuire este terminată, corpul sufletului este separat şi

distinct de eterurile inferioare şi poate servi de vehicul sau corp distinct pentru zborurile sufletului. Aceasta este „Soma Psuchicos”, despre care se vorbeşte în versiunea greacă a Noului Testament. El constituie aurul şi albastrul Aurei noastre, ce se poate vedea prin mijlocul clarviziunii eterice. El distinge pe sfânt, de omul ordinar. Sunt emanaţiile eterice ale lui CHRIST care este Spiritul Planetar interior al Pământului, trecând din centrul Pământului către exterior prin corpul nostru vital, care ne ajută să construim corpul sufletului.

Eul conservă corpul sufletului în timpul existenţei sale pentru purgatoriu şi primul cer, adică se uneşte cu corpul dorinţei şi intelectului şi le însoţeşte în aceste două regiuni…

Întreaga muncă umanitară construieşte corpul sufletului, dar o viaţă senzuală şi imorală îi împiedică creşterea şi face ca cele două eteruri inferioare să crească cu excluderea celorlalte două superioare. Când corpul sufletului este construit, persoana care-l posedă este atunci capabilă de a părăsi corpul său fizic după voinţă, iar după unele instrucţiuni, ea poate străbate spaţiul, călătorind dintr-un loc în altul. Ea poate călători în ţările îndepărtate, cu „viteza gândului”. Corpul sufletului nu străbate spaţiul mergând, nici nu zboară prin mijlocul aripilor. El este pus în mişcare prin voinţă, în unire cu gândirea şi urmează direcţia indicată de ea. El merge aproape cu viteza luminii; este de – ajuns să te gândeşti la cineva într-un loc oarecare, şi eşti acolo instantaneu. Noi putem în corpul sufletului să

vizităm ţări îndepărtate, să observăm locuitorii, condiţiile în care ei trăiesc, şi a ne reîntoarce în fine, după voinţă, în corpul nostru fizic, în anturajul nostru. Când cineva şi-a dezvoltat corpul sufletului la punctul în care el poate, în timpul somnului, să funcţioneze în toată conştiinţa, el este capabil să devină un ajutor invizibil. Poate atunci să ia parte, sub conducerea marilor Entităţi, la vindecarea bolnavilor. Ajutoarele invizibile pot să conducă spre bolnavii lor, curenţi magnetici de forţă curativă; pot să materializeze mâini care vindecă părţile afectate ale corpului eteric al bolnavului. Mai mult, îi învaţă să pronunţe cuvântul creator care are puterea de a face să dispară ţesuturile afectate şi de a reconstrui noi celule.

În timpul celor două războaie mondiale un mare număr de ajutoare invizibile au fost formate spre a se ocupa de soldaţii răniţi pe câmpul de luptă. Cu toate acestea, la începutul războiului, numai o mică parte a omenirii era ajunsă la această dezvoltare. Pe măsură ce războiul progresa, tot mai multe ajutoare invizibile au fost instruite, spre a face faţă împrejurărilor.

Corpul sufletului continuă să crească după ce s-a născut, adică, după acea şlefuire, între cele două eteruri superioare şi cele inferioare. Ca orice alt corp, şi acesta trebuie să se hrănească ca să aibă forţă şi sănătate. Dacă noi neglijăm să alimentăm corpul sufletului după naşterea sa, simţim o mare foame de suflet, aproape de care foamea fizică nici nu este de comparat. Alimentul pe care trebuie să i-l dăm constă în gânduri şi în

acte de iubire şi de serviciu făcut altora, adică omenirii în general, atât cât ocaziile permit. Ajutorul reciproc practicat cu renunţare, cu abnegarea de sine însuşi, construieşte corpul sufletului şi atrage eterurile de aur din care el se compune.

Noi toţi am debutat ca Spirite Virgine la începutul zilei de Manifestare, dar chiar în acel moment unii erau mai adaptabili, de o mai bună voinţă şi mai progresivi de cât alţii, şi prin urmare, o oarecare parte a urmat evoluţia sa mai repede ca alţii. Aceştia sunt cei care au devenit pionii actuali, aceştia sunt cei pe care îi numim „suflete bătrâne" prin contrastul cu alţii, mai întârziaţi, pe care noi îi numim „suflete tinere"; nu tinere din punct de vedere al timpului, dar tineri în ce priveşte dezvoltarea. Cele mai tinere sunt sufletele întârziate care au refuzat de a se însărcina cu lucrul involuţiei şi evoluţiei şi, în unele cazuri, de a avansa. Rezultatul a fost că ele au rămas foarte mult în urma pionierilor.

Sufletul, tot aşa ca şi corpul sufletului, se atrofiază dacă noi încetăm de a-l mări. Nu există oprire, stagnare, în natură, nici în evoluţie. Mergem înainte sau mergem înapoi. Dacă mergem înainte, noi mărim continuu sufletul pe care ni l-am construit în trecut. Dacă mergem în urmă, epuizăm sufletul, calităţile sufletului şi puterile sufletului pe care le-am primit mai înainte, tot aşa cum epuizăm corpul nostru fizic când încetăm de a mânca. În alţi termeni, sufletul, fiind în realitate un aliment pentru spirit, el este continuu utilizat prin activităţile sale; trebuie deci, dacă spiritul

vrea să progreseze, ca el să fie mereu reînnoit. Dacă cui inferior devine aşa puternic, ca să reuşească să atragă spre el Eul sau Spiritul, şi îi impune să meargă înapoi, noi devenim fiinţe josnice, fără suflet, în acest timp, corpul sufletului descreşte de asemenea, căci el este strâns legat de suflet, şi activităţile care epuizează pe unul, îl epuizează şi pe celălalt.

Este un mare pericol când eul inferior (personalitatea) a devenit indisciplinat şi el refuză să urmeze sugestiile spiritului. Din această cauză corpurile construite de către spirit, în timpul involuţiei, adică corpul fizic, vital, al dorinţelor şi intelectul se pot dezintegra împreună cu Atomul-Germen corespondent. Dacă Eul pierde vehiculele sale împreună cu atomii lor germeni, nu mai are posibilitatea de a continua evoluţia sa în timpul acestei: zile de Manifestare. Prin urmare, se reîntoarce în haos şi rămâne acolo până ce va începe un nou val de viaţă la care ar putea să se alăture şi să continue astfel evoluţia sa. Dar aceasta este o pierdere prea mare de care Eul suferă enorm.

Spiritul sau Eul, cu toate acestea, nu moare. Spiritul nu poate să moară. El este venit din Dumnezeu, face parte din Dumnezeu, şi totdeauna va face parte. Dar; dacă el nu poate să moară, el poate pierde corpurile sale şi devine astfel, un timp foarte prelungit, bolnav şi neputincios. Când Eul a pierdut atomii germeni, ai săi, el nu se mai poate reîncarna; Aceasta totuşi nu este o pierdere totală, deoarece, când el se va repartiza la un alt val de viaţă, el îl va face de la un punct mult mai

ridicat ca acela de unde a început în ciclul astral. Aceasta se datorează faptului, că Spiritul Virgin are dobândit de la începutul perioadei lui Saturn, cele trei văluri compuse din substanţa planului respectiv: Spiritul Divin, Spiritul Vital şi Spiritul Uman, care împreună cu Spiritul Virgin, constituie Eul. Aceste trei văluri pe care Spiritul le-a dobândit astfel, sunt conservate în tot timpul cât locuieşte în haos. Cu toate acestea, pierderea este mare. Iată pentru ce trebuie ca fiecare din noi să profite cât mai mult posibil de oportunităţile prezente şi să trăiască o viaţă dreaptă, plină de fapte bune, spre a putea Împlini ceea ce a fost proiectat pentru noi şi a obţine cât mai mult bucuria, pacea şi puterea care rezultă de aici.

2. FORMAREA VEHICULELOR

Înainte de a se coborî în materie, spiritul triplu nu posedă vehicule, ci numai forţele celor patru atomi germeni care constituie nucleul corpului triplu şi al intelectului. Chiar de la început forţele latente ale celei din urmă încarnări, sunt deşteptate în atomul germen, Ele încep să atragă substanţa subdiviziunii celei mai ridicate din Regiunea Gândirii Concrete, cum un magnet atrage pilitura de fier. Puterea de atracţie a atomului germen este mărginită până la o oarecare cantitate din substanţă, a unui gen determinat. Vehiculul care este format împrejurul acestui nucleu, devine o reproducere exactă a vehiculului corespunzător încarnării precedente, în minus răul care a fost eliminat, şi în plus chintesenţa binelui încorporat în atomul germen. Materialul astfel adunat de spiritul triplu, ia forma

unul mare clopot deschis la bază, având în vârf atomul germen. Materia acumulată progresiv în acest clopot, devine mai grea pe măsură ce ea se închide în subdiviziunea inferioară care urmează, unde ea readună cantitatea de materie, pe care este în măsură să o atragă. Ea se îngreunează din ce, în ce, mai mult şi continuă a deveni mai grea, până ce este trecută prin cele patru subdiviziuni ale Regiunii Gândirii Concrete, atunci suportul noului intelect al omului este complet. Forţele atomului germen al corpului astral sunt trezite, acest atom se aşază în vârful clopotului, la interior; materialele luate din regiunea a şaptea se aşază împrejurul acestui atom germen, şi se continuă acest proces până ce atinge Regiunea Lumii Dorinţei, sau Astrală. Clopotul are acum două straturi, la exterior suportul intelectului şi la interior noul corp al dorinţei. Activitatea atomului germen, din corpul vital, se trezeşte la rândul ei, dar procesul formării acestui corp, nu este aşa de simplu, ca la formarea intelectului şi a corpului astral, care în mod relativ sunt mai primitiv organizate faţă de corpul fizic şi cel eteric datorită inegalităţii perioadei de evoluţie.

O oarecare cantitate de materii, de Un fel determinat, este adunată în acelaşi fel şi după aceeaşi lege ca şi în cazul vehiculelor superioare; dar formarea corpului nou este împlinită de îngerii Justiţiei şi Domnii Destinului. Eterul Reflector al corpului vital este impresionat de aceştia în aşa fel, ca să reflecte imaginile existenţei care începe.

Corpul vital este construit de Locuitorii Lumii Cereşti şi Spiritele elementale, formând un Creier

de tip particular. Dar Eul care se reîncarnează, îşi încorporează el însuşi chintesenţa vechilor sale corpuri vitale.

Ereditatea fizică nu lucrează decât asupra materiei corpului fizic, şi nicidecum asupra calităţilor – morale ale sufletului care sunt cu totul individuale. Corpul fizic nu este un aliaj exact al calităţilor părinţilor, cu toate că Eul este mărginit la întrebuinţarea materiilor extrase din corpul părinţilor.

Vehiculele noului născut nu sunt imediat active. Corpul fizic este nedezvoltat şi în neputinţa de a se manifesta multă vreme după naştere. Apoi în perioada ce urmează, încep, ca diferitele vehicule să se interpenetreze şi devin prezente, fără ca facultăţile pozitive să fie active. Corpul eteric se naşte pe la vârsta de şapte ani a copilului, când începe perioada de creştere excesivă şi periculoasă până la vârsta de 14 ani.

Corpul astral se naşte la vârsta de 14 ani, când creşterea excesivă a corpului vital, se opreşte, iar forţa de până acum, îşi schimbă scopul în instinctul de reproducere. Perioadei de pubertate, îi urmează aceea a atracţiei sexului opus, perioadă care este forte în a treia perioadă septenară a vieţii de la 14 la 21 ani, deoarece intelectul care înfrânează, nu este născut. De la 14 ani în sus, intelectul începe să-şi dezvolte calităţile sale latente şi începe să gândească în felul său personal. Diferitele sale corpuri sau vehicule devin mature şi încep a fi utilizate de Eu de la 21 ani, prin căldura proprie a sângelui, care coincide cu dezvoltarea Eterului Lumină. Eterul chimic se

dezvoltă şi el complet la 7 ani; Eterul vital la 14 şi Eterul Lumină la 21 ani.

După ce Eul a părăsit. Corpul fizic şi a stat o epocă oarecare în Lumea Gândirii Abstracte (Mental superior), nostalgia noilor experienţe şi dezvoltarea sufletului, îl stimulează la o nouă încarnare. Atunci coboară în Regiunea Gândirii Concrete (Mental inferior), unde obţine materia pentru a-şi crea un intelect nou; se închide apoi în corpul astral, al dorinţelor şi din materiile adunate îşi reface un corp astral. Coboară mai jos în Regiunea Eterică a Lumii Fizice adunând materii şi refăcându-şi corpul vital.

La naşterea corpului fizic, Eul se găseşte în Regiunea Chimică a lumii fizice, iar la 7 ani îşi formează corpul eteric, la, 14 ani naşte intelectul, la 28 ani începe viaţa serioasă, Ia.35 ani este în floarea vârstei, la 42 ani îşi schimbă cu totul felul de a trăi, la 49 ani îşi dezvoltă mentalitatea sa. Moartea pune sfârşit existenţei sale fizice, când sufletul revine în regiunea eterică şi când îi apare panorama vieţii sale, se sfârşeşte viaţa fizică. În cele trei regiuni inferioare ale lumii dorinţelor se află aşa-zisul

Purgatoriu, în care suferinţa purifică sufletul. Esenţa durerii este încorporată în suflet, ca şi bunele sentimente, în Primul Cer care se află în cele trei regiuni superioare ale Lumii Dorinţelor. În al Doilea Cer, regiunea., gândirii concrete, binele împlinit în timpul existenţei trecute şi gândurile bune sunt încorporate în intelect. Esenţa bunelor gândiri, elaborată de intelect şi esenţa bunelor sentimente, elaborate de suflet,

sunt în cele din urmă încorporate de Spirit în al treilea Cer al Regiunii Gândirii Abstracte (mental superior), formând baza bunelor acţiuni pentru viitoarea reîncarnare.

3. VIAŢA, DUPĂ „VIAŢA”.

Prin moarte noi părăsim corpul nostru fizic, cum se părăseşte un veşmânt uzat şi destrămat. Moartea soseşte când corpul vital, al dorinţelor şi al intelectului, părăsesc corpul fizic, printr-o mişcare în spirală, ducând cu ele sufletul, adică forţele care au lucrat printr-un atom fizic special. Acest atom special şi permanent, păstrează înregistrate rezultatele experienţelor în corpul fizic, din timpul existenţei fizice, care ia sfârşit şi care face parte din toate existenţele trecute şi viitoare, întocmai ca un nucleu, descris mai sus, unde l-am numit Atom-Germen, situat în timpul vieţii, în ventriculul: sting al inimii. În momentul marţii, el se ridică până la creier, prin nervul pneumogastric. Şi părăseşte corpul fizic odată cu vehiculele superioare, prin încheieturile dintre osul parietal şi occipital. Când vehiculele superioare au părăsit corpul fizic, ele sunt legate printr-o coardă argintie, strălucitoare, legată prin una din extremităţi, cu inima, prin atomul-germen, a cărui rupere cauzează oprirea inimii, dar nu se rupe mai înainte că panorama vieţii cuprinsă în corpul vital, să nu fie trecută în revistă. Atomul germen „este un atom de o natură particulară, această particularitate constă în faptul, că pe când atomul fizic feste înlocuit din timp, în timpatoriiul germen are un caracter permanent în timp. Când zicem în timp, nu trebuie să înţelegem numai

timpul unei singure vieţi fizice, ci atomul germen a făcut parte din toate corpurile fizice de care Eul s-a servit. Acest atom nu este extras în momentul morţii de cât spre a servi ca un nucleu la formarea altei existenţe fizice. La moarte el se ridică până la creier şi părăseşte corpul fizic odată cu corpul astral şi mental prin creştetul capului. Îl putem asemăna cu o sămânţă care cuprinde în ea toată energia şi forma pomului.

Moartea este tr. Ecerea la o viaţă, mai bună, mai activă, mai frumoasă. Este eliberarea de legăturile cărnii, de multele infirmităţi, de mizerii, de suferinţă. Noi posedăm atunci drept veşmânt exterior, corpul nostru astral, care devine centrul conştiinţei noastre. Această stare este bine cunoscută de cei care au trecut prin experienţa dedublării. Corpul nostru astral, este compus, în diferite proporţii, din materia celor şapte subplanuri, aceste diferite grade de materie se orânduiesc în strate concentrice, cea mai densă la exterior. Începând prin subplanul cel mai de jos, omul va parcurge pe rând cele şapte regiuni ale lumii astrale, dezbrăcându-se, la fiecare înălţare, de haina sa exterioară. El trăieşte atunci după activităţile sale trecute, după meritele sale, după gradul său de evoluţie şi starea elementelor sale. Omul trăieşte în lumea astrală cu gândurile, cu dorinţele şi cu sentimentele pe care le-a avut şi în viaţa terestră. Lumea astrală este aşa de mult continuarea vieţii pământeşti, încât adesea omul crede că trăieşte încă pe pământ. Durata şederii în această sferă o determină omul prin activităţile sale trecute, prin densitatea sau subtilitatea

învelişurilor sale. Această durată este, deci; neînlăturatul efect al cauzelor pe care le-a generat pe pământ. El recoltează ceea ce a semănat.

Lumea astrală nu este împărţită în continente geografice, regiunile ei, sunt nişte stări de conştiinţă. Defuncţii rămân împrejurul nostru timp îndelungat, ei se întristează de regretele noastre, de suferinţele noastre, de lacrimile noastre. Să le adresăm mai multe gânduri de iubire, de ajutor, de susţinere.

Cea mai joasă regiune astrală este cea mai densă şi este cea mai. În contact cu pământul, regiune aşa de înfricoşătoare, încât este comparată cu infernul creştin. Ea primeşte sufletele josnice şi murdare, ale căror dorinţe au fost grosolane, brutale, criminale. Aceste suflete sunt torturate de imposibilitatea de a-şi satisface patimile lor. Ei frecventează localuri de orgii, abatoare, pândesc momentul când beţivul îşi pierde raţiunea şi voinţa, pentru a-i lua în stăpânire corpul, prin care să-şi satisfacă vechea patimă.

Omul trebuie să se purifice, să se dezbrace de toate dorinţele şi viciile care îl alipesc de pământ. De aici denumirea de purgatoriu, dată de catolici, regiunilor următoare ale lumii astrale. Această purificare, înseamnă distrugerea, arderea diferitelor scoarţe mai dense ale corpului astral. Scopul purgatoriului este de a ne purifica de relele deprinderi şi obiceiuri, făcând cu neputinţă satisfacerea sau repetarea lor. Tot timpul cât omul încă are dorinţe de natură fizică, cu privire la viaţa terestră, el va trebui să locuiască în corpul său de

dorinţe, numit. Astral. Lumea dorinţelor devine de fapt un purgatoriu şi prin această lume, sufletul se spală de dorinţele care l-au încătuşat până acum. Durata şederii în purgatoriu, este aproximativ a treia parte din timpul unei vieţi terestre.

Între purgatoriu şi primul cer, se găseşte regiunea imediată, numită Regiunea Centrală a Lumii Dorinţei. Aici se găsesc oameni oneşti şi integri; care nu au făcut rău. Nimănui, dar care avizi de afacerile lor materiale şi-au neglijat dezvoltarea germenilor unei vieţi superioare. Ne mai fiind aici într-un mediu de afaceri materiale, cu care. Până acum erau px cocupăţi, se găsesc în acest plan, într-o penibilă atmosferă, care duce în mod firesc la preocupări mai înălţătoare, dorind cărţile, studiile de valoare, spre a ieşi din monotonia ce o încearcă aici. Ei văd că moartea nu este finitul vieţii şi că viaţa nu aparţine numai planului fizic. Purificându-se aici, spiritul trece în Primul Cer, care este o stare de conştiinţă mai ridicată, din lumea dorinţei. Aici rezultatul suferinţelor este încorporat în atomul germen care are caracterul său permanent în corpul dorinţei, şi îi comunică acestui atom, sinceritatea, dreptatea prin care individul va fi determinat a lucra în viitor, pentru a face binele şi a înlătura răul.

După ce am examinat experienţele prin care trecem în regiunile inferioare, mergem acum să considerăm ceea ce se numeşte Regatul Fericirii, adică, diferitele lumi cereşti. Dar să alungăm din spiritul nostru ideea, că singura funcţie a acestor regiuni superioare este de a ne procura fericirea. Fericirea nu este decât una din efectele vieţii de

acolo. Funcţiile cele mai importante ale acestor regiuni, sunt asimilative şi educative. Asimilăm de la început şi introducem în conştiinţa noastră calitatea spirituală a faptelor bune pe care le împlinim în timpul vieţii noastre terestre, ceea ce ne va da sentimentul de echitate care ne va îndemna de a lucra şi acţiona bine în vieţile noastre viitoare.

Primul Cer, acela în care Eul trece, după ce a străbătut purgatoriul, este situat în Cele trei regiuni superioare ale lumii dorinţei. Este lumea culorii şi a emoţiei. Aici, panorama vieţii se desfăşoară din nou, dar acum, ne dă bucurie în loc de suferinţă. Resimţim aici toată fericirea pe care am dăruit-o altora în timpul vieţii terestre şi mulţumirea pe care ei au simţit-o. Încercăm astfel bucuria provenind din calităţile spirituale ale actelor constructive ce am împlinit. Învăţăm astfel lecţia care demonstrează că binele, adevărul şi echitatea procură o recompensă supremă. Aici, Eul obţine bucuria tuturor dorinţelor constructive pe care le-a avut în timpul vieţii precedente, dar care atunci nu au fost satisfăcute. Caracterul joacă aţi, rol dominant în această lume. Altruismul şi binefacerile primesc aici recompensa lor. Mai mult, aici se elaborează planuri care vor permite unei persoane, în vieţile următoare, de a întinde încă mai departe activităţile sale umanitare. Studioşii, dispun aici de facilităţi nelimitate pentru studiul ştiinţelor şi artelor. Artistul poate să-şi dezvolte concepţiile sale artistice, poate crea, picta cu culori vii şi modela din materialul propriilor sale gânduri.

În Primul Cer, nu există nicio urmă de tristeţe şi deci este un sediu de fericire. Copii se bucură de o existenţă fericită în Primul Cer, mai cu seamă când ei mor mai înainte de a-şi fi creat corpul dorinţei, adică până de 14 ani. Aceşti copii, nu mai trec prin purgatoriu, căci nu au nicio dorinţă de purificat, ei trec direct în primul cer, unde locuiesc aproximativ 20 de ani într-o frumoasă recreaţie, fiind grupaţi în clase după temperament şi primind educaţia şi învăţămintele. De care vor avea nevoie în viitor. Ei primesc o învăţătură sistematică de principii spirituale, de o viaţă de bine, de aşa fel, că atunci când se vor reîntoarce pe pământ, ei vor putea fi avansaţi în acest sens. De multe, ori un spirit slab este obligat să moară Elnăr ca să poată să urmeze aceste instrucţiuni, care, în vieţile viitoare, îi vor asigura reuşita.

În Primul Cer existenţa pare tot aşa de concretă ca şi pe pământ, deşi ea este tot aşa de iluzorie ca şi în lumea fizică. Aici fiecare îşi construieşte din propria lui gândire tot ce doreşte, edificii frumoase, flori, din materia ce şi-o făuresc prin această gândire, obţinând satisfacţiile ce i-au lipsit în viaţa terestră.

Persoanele care pe pământ au trăit o viaţă morală, fără vicii, cu idealuri înalte şi nobile, minaţi de dorinţa integrării în Absolut, cunoscând Adevărul, aceste persoane neavând nevoie de purificare, nu fac decât să străbată lumea astrală şi pătrund, direct în lumea mentală, paradisul, cerul creştinilor.

Cele trei lumi se deosebesc prin natura lor, astfel: lumea fizică este aceea a formei; lumea

dorinţei este a culorii şi lumea gândirii este a sunetului, în care muzica este un fapt, pe care Pithagora o numea muzica Sferelor.

După ce au fost săvârşite toate experienţele vieţii care sunt aproape pe sfârşite, şi care aveau de-a face cu dorinţe şi emoţii, Eul se desparte de corpul dorinţei şi trece în al Doilea Cer, care se găseşte în regiunea gândirii concrete şi care este lumea sunetului. Muzica de cel mai sublim caracter, constituie una din bucuriile speciale ale acelei, regiuni. Al doilea ekr cuprinde primele patru regiuni ale lumii gândirii concrete şi este adevărata patrie a Eului. El locuieşte aici, de obicei, timp de secole: şi duce aici o existenţă extrem de activă. Aceasta este regiunea arhetipurilor. Nimic nu poate exista pe pământ, de la corpul fizic, până la conturul fizic al unui. Continent, până ce arhetipul său n-a fost construit în această regiune. Aici, Eul se supune unui vast antrenament prin care învaţă construciţa arhetipului. El verifică de asemenea arhetipurile proiectelor şi structurilor, pe care le-n lucrat în timr pul vieţii sale şi îşi dă socoteală în ce au fost bune şi unde au avut defecţiuni; descoperă astfel pentru ce au eşuat unele proiecte din viaţa precedentă.

O parte importantă a travaliului acestei regiuni este prepararea arhetipurilor vieţii terestre ce urmează. În general, nu este permis Eului să locuiască un corp mai perfect decât acela pe care este capabil să şi-l construiască, şi aici Eul urmează lecţiile prin care se perfecţionează. El încorporează de asemenea în spiritul triplu

chintesenţa corpului pe care le-a dezbrăcat, în scopul utilizării acestor experienţe în viitor, ca un mijloc de putere şi de perfecţiune spirituală. La finele acestei perioade, Eul extrage din intelect, esenţa care nutreşte spiritul şi „atunci este pregătit pentru a-şi lua zborul către regiuni şi mai înalte.

Al Doilea Cer, este adevărata patrie a Eului, a gânditorului. Când Eul, Spiritul triplu, intră în acest Cer, el este îmbrăcat cu haina intelectului care conţine cei trei atomi germeni, chintesenţa celor trei corpuri părăsite. În acest Cer, spiritul locuieşte mai multe secole, culegând fructele, recolta, ultimei sale existenţe terestre şi pregătindu-şi condiţiile fizice cele mai favorabile pentru etapa apropiată a dezvoltării sale. În această regiune undele sonore şi armonioase sunt un elixir de viaţă şi în această atmosferă Eul încorporează triplul spirit de care are nevoie pentru dezvoltarea şi reînflorirea sa. Asimilându-şi experienţele existenţei sale trecute, având în vedere, de a-şi prepara mijlocul necesar pentru viitoarea sa etapă spre perfecţiune; după ce a pornit să-şi construiască un corp apropiat, prin care va putea să se manifeste din nou în lumea fizică, după ce, în cele din urmă şi-a extras din intelectul său esenţa care va trebui să hrănească spiritul triplu, Eul său trece mai departe, lepădat de toate vehiculele sale, în Regiunea superioară a Lumii gândirii, adică în Mentalul Superior Abstract, Real şi lipsit de iluzii.

Lumea în care Eul pătrunde acum, se numeşte al Treilea Cer, el se găseşte în regiunea

gândirii abstracte. Spiritul triplu este acum privat de toate vehiculele sale inferioare (fizic, vital, emoţional, mental concret), lăsându-le în urma sa, dar conservând, în spirit, atomii germeni care vor servi, în viitoarele reîncarnări, la construirea noilor sale vehicule. Al treilea cer nu este, în stadiul nostru de evoluţie, un loc de activitate pentru individul ordinar. Aici vibraţiile sunt foarte înalte pentru el. Tot, ceea ce poate el face de obicei este de a se odihni aici, scăldându-se în armonia divină care străbate această lume şi să se fortifice înaintea reîncarnării. În această lume, unde domneşte o nespusă armonie* spiritul se fortifică în vederea apropiatei sale coborâri în materie, reîncarnându-se pentru noi experienţe. Când el şi-a asimilat o cantitate suficientă de forţe spirituale, Eul este din nou plin de dorinţa de a trece prin noi experienţe şi să înceapă să se prepare pentru reîncarnare.

Dacă noi am fost în conflict cu morala, remuşcările conştiinţei noastre vor fi cauză unor suferinţe de o aşa natură, că de va pune în situaţia fericită de a nu mai repeta acel act reprobabil şi echilibrul tulburat se va restabili.

Viaţa fizică nu e făcută pentru plăceri, ci pentru experienţe ce trebuie să ne ducă la perfecţi line. Deci Natura ne va pune în cale alte experienţe, din ce, în ce, mai grele, până ce în sfârşit, ideea de durere dispare, spre a-i lua locul forţa din conştiinţa noastră, care ne pune în stare de a respinge răul, de a ne schimba direcţia spre o treaptă mai bună a vieţii noastre. Graţie acestor experienţe, spiritul ajunge să cunoască şi să

înţeleagă tot mai bine legea cauzei şi a efectului şi raportul constant între cauză şi efect. Experienţa trebuie să o cucerim prin propriile noastre forţe, căci nu există şcoală mai bună ca încercările personale la care trebuie să ne supunem. Durerea este binefăcătoare, trebuie să o binecuvântăm.

4. REÎNCARNAREA ŞI LEGEA KARMEI

Teoria materialistă, a celor care râu văd decât materia şi care nu admit abstractul din cauza imperfecţiunii organelor senziţive „susţin că viaţa nu este decât o călătorie de la leagăn la mormânt, că intelectul este rezultatul funcţiei creierului şi că Omul este cea mai superioară inteligenţă din univers, care inteligenţă dispare odată cu moartea corpului fizic, nesocotind că, vehiculul fizic nu este decât un complicat instrument, prin care Eul, Scânteia Divină, se manifestă în fizic.

Teoria teologică, afirmă, că pentru fiecare fiinţă omenească, Dumnezeu creează un suflet nou, că la naştere el trece dintr-o stare invizibilă, la o stare vizibilă, şi că după viaţa terestră, moare, trece în invizibilul de dincolo, de unde niciodată nu mai revine. Dogma teologică, crede că suferinţa sau fericirea după moarte, sunt eterne pentru suflet, ca o consecinţă a scurtei vieţi dintre naştere şi moarte.

Prin teoria reîncarnării se înţelege, că orice suflet este o parte integrantă din Dumnezeu şi că omul conţine în sine, în stare latentă, germenele tuturor Puterilor Divine, pe care trebuie să le trezim în noi; ca şi sămânţă care conţine în ea rădăcina, tulpina, ramurile cu frunzele şi fructele pomului. Prin mijloacele nenumăratelor existenţe

succesive ale Eului, trăite într-un corp fizic de diferite grade de evoluţie, puterile sale latente sunt transformate în puteri dinamice; sufletul nu este pierdut, umanitatea evoluează spre un ţel divin, care este ascentsiunea către perfecţiune şi reunirea cu Dumnezeu, Tatăl nostru Creator.

— Când zicem energie, zicem materie, şi ele sunt inseparabile în lumea fizică căci energia este materie condensată, care radiază şi se eliberează necontenit. Dacă nimic nu poate fi distrus, căci totul se transformă şi nimic nu dispare, nici intelectul nu poate face excepţie. Moleculele Corpului nostru fizic sunt reînnoite necontenit, astfel că în şapte ani nimic nu mai există din ceea ce a fost. Dacă creierul este suportul conştiinţei, al memoriei şi al intelectului, atunci aceste capacităţi ar trebui să dispară complet, şi memoria trecutului sar şterge cu totul în aşa fel, că un om nu ar mai putea să-şi reamintească nici un eveniment mai departe de şapte ani. Teoria materialistă nu poate să-şi explice fenomenele parapsihologice, de subconştiinţă şi superconştiinţă.

Doctrina teologică, afirmă că dintre miliardele de suflete, care au fost create? şi care au populat globul terestru de la începutul lumii, numai unele dintre ele vor fi salvate, iar restul sufletelor sunt destinate la tortura eternă, în infernul veşnic. Doctrină, care este în contradicţie cu Legea Iubirii, cu Legea TATĂLUI, ai cărui copii suntem, şi la care trebuie să ne întoarcem, cu toţii, până la cel mai păcătos, chiar şi Satana.

Drumul evoluţiei Universului este o spirală,

fiecare spirală este un ciclu, fiecare ciclu îl împinge pe cel următor.

O linie dreaptă este întinderea unui punct, şi ea nu ocupă decât o singură dimensiune în spaţiu. Materialistul începe linia vieţii de la naştere, şi pentru a rămâne logic, trebuie să o termine, cu ora morţii. Teologul începe linia de la creaţie, odată cu naşterea, după moarte sufletul continuă să trăiască şi destinul său este neapărat determinat după faptele împlinite în timpul unui mic nurpăr de ani; sufletul nu mai poate reveni să-şi repare greşelile. Linia continuă tot dreaptă şi comportă puţină experienţă, dar niciun progres al sufletului după părăsirea corpului.

Progresul natural nu urmează o linie dreaptă, nici vreo cale circulară, căci aceasta ar însemna o eternă reîncepere a experienţelor între cele două dimensiuni din spaţiu. Toate lucrurile se mişcă în ciclu progresiv şi pentru a profita cu totul de posibilitatea de dezvoltare ce ne oferă cele trei dimensiuni ale naturii noastre, este nevoie ca viaţa în evoluţie să urmeze cele trei dimensiuni ale spiralei, care mereu înaintează şi se înalţă.

Inegalităţile vieţii, pe care materialiştii şi teologii nu le pot explica, trebuie să fie explicate într-un fel satisfăcător prin cele două legi gemene, Reîncarnarea şi Karma, şi punerea în acord cu concepţia unui Dumnezeu just şi iubitor al creaţiei Să le, aşa cum însuşi Domnul nostru Iisus Christos ne-a învăţat şi ne învaţă în continuare.

Aceste două legi, ne oferă mijlocul de a ne emancipa, ţie a ne târî din mediul nostru puţin dorit, şi deci de a atinge un alt grad de dezvoltare.

Toată fiinţa noastră actuală nu este decât rezultatul acţiunilor noastre, n-ai singuri ne aşternem calea prin propriile noastre fapte şi deci ceea ce suntem, ceea ce posedăm, toate calităţile noastre, nu sunt decât produsul propriilor noastre acţiuni ale trecutului şi prin care ne pregătim şi ne formăm viitorul. Vom putea desigur într-o zi să cucerim tot ceea ce ne lipseşte, ca facultăţi fizice, mentale şi morale.

Geniul nu este altceva, decât rezultatul unei neobosite munci, este semnul distinct al unui suflet avansat, care printr-o laborioasă şi asiduă muncă, într-un lung şir de existenţe, s-a dezvoltat într-o oarecare direcţie, depăşind astfel nivelul comun şi normal al rasei. Geniul ne arată cu anticipaţie în parte, gradul de dezvoltare care va fi apanajul rasei viitoare.

Eul în timpul. Vieţii terestre, a stabilit relaţii cu diferite persoane. Aceste relaţii, plăcute sau nu, au adus obligaţii, care nu au putut fi lichidate pe pământ, sau Evil a comis fapte care au atras pedepse morale sau fizice, cum moartea nu lichidează toate datoriile. Eul se va reîncarna pentru ispăşire, îndeplinindu-şi Karma sa sau Legea Consecinţelor. Când Eul a ajvins să cucerească experienţa, stăpânirea de sine şi s-a achitat de datoriile sale, nu mai are nevoie de a se mai – reîncarna, eliberându-se de roata morţii şi a naşterii.

— Biblia luată sau explicată ad-literam, nu pare înţeleasă, Biblia este o carte esoterică, care nu se poate explica decât de iniţiaţii în ştiinţa esoterică.

După scufundarea Atlantidei, supravieţuitorii celei de a IV-a rase au început să cultive vinul, aşa cum Biblia ne arată ca prim cultivator pe Noe, care a fost nucleul formării rasei a V-a. Vinul s-a adăugat la alimentaţia omului, care în trecut se hrănea cu vegetale, lapte, apoi carne, în diferitele epoci ale rasei a I-a a II-a, şi a Îii-a. Vinul a fost necesar pentru raţiunea efectului său, asupra principiului spiritual al omului, pentru ca nicio religie să nu-l poată face să uite natura sa spirituală, să nu-l facă să creadă că ei este un vierme al pământului şi că aceeaşi forţă care-l face să meargă, îl face să şi gândească. Vinul are un efect spiritual, fără a se abuza de el. Vinul, ca factor de evoluţie, în acea epocă, paralizează temporar spiritul omului, pentru ca să cunoască, să cucerească lumea fizică şi să o aprecieze la justa ei valoare. Omul uită pentru un moment patria sa spirituală, alipindu-se de această formă a existenţei materiale, înşelându-se, uitând că mai sunt şi alte lumi nevăzute de el.

În urma acestor preparative veni Christ pe Pământ.

Spiritele, prin legea evoluţiei, merg totdeauna în progres, reîncarnarea, nu se Face prin” retrogradări, nici în plante, nici în animale. Omul se reîncarnează în ambele sexe ca să experimenteze în condiţii diferite, ca bărbat şi ca femeie.

Fiecare Eu se naşte de două ori în timpul traversării

Soarelui printr-un semn al zodiacului „Pământul trece anual prin 12 zodiace, în cursul

cărora diferitele schimbări afectează pe om şi activitatea sa în diferite maniere. Aceste influenţe sunt şi mai mari la intervale de 2100 ani, când graţie mişcării Soarelui se schimbă epocile, realizând transformări, revoluţii spirituale.

Scopul real al vieţii nu este fericirea actuală, ci experienţa prin care avem posibilitatea dezvoltării puterilor spirituale latente şi de a le transforma în facultăţi, spre a fi de ceh mai mare serviciu în planul de evoluţie al lui Dumnezeu. Dumnezeu evoluează prin noi. Noi suntem celulele marelui corp cosmic al lui Dumnezeu. Noi spiritualizăm materia prin EI, ca ea să devină un vehicul în care să poată funcţiona. Suntem de asemeni necesari Lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este în noi. Travaliul nostru este prin urmare, de a dezvolta în cel mai înalt grad calităţile noastre spirituale şi facultăţile noastre latente de aşa natură, ca să poată coopera la acest mare plan.

Cele trei scopuri principale ale evoluţiei prin materie, sunt: spiritualizarea naturii noastre, dezvoltarea voinţei, dezvoltarea spiritului creator. Dacă noi cooperăm cu acest plan fericirea va fi o realitate constantă.

Pentru a cuceri toată această dezvoltare este necesar ca Eul să se reîncarneze de multe ori într-un corp fizic. Când toate experienţele unei vieţi oarecare, au fost asimilate – spiritual, – în lumile superioare, spiritul simte necesitatea de a cuceri noutăţi. Această dorinţă îl îndeamnă irezistibil la reîncarnare.

Primul lucru ce-l face Eul când este îndrumat

spre reîncarnare este să-şi aleagă părinţii. Părinţii care ne sunt desemnaţi, de obicei, sunt aceia pe care noi i-am servit în vieţile precedente, dacă ei se ţin de datoria de a ne aduce acelaşi serviciu, Când Eul este destul de evoluat, îi este prezentată o-Vedere panoramică de mai multe vieţi variate, privind pe diferiţi părinţi, şi i se permite să aleagă unul. După ce alegerea a fost făcută, principalele aspecte ale vieţii fiindu-i determinate, Eul nu mai are libertatea de a mai schimba nimic. Totuşi are deplină libertate în ce priveşte detaliile. Acestea pot fi îndeplinite dintr-un spirit de iubire, de ajutor, de toleranţă sau dintr-un spirit de rebeliune, de ură, faţă de anturajul în care Eul a fost plasat. Astfel el îşi creează pentru el însuşi un destin bun sau rău pentru o viaţă viitoare.

În procesul efectiv de reîntoarcere la reîncarnare, diferiţii atomi germeni atrag la ei de la început materii pentru un nou ansamblu de vehicule care sunt: un intelect, un corp astral, un corp eteric şi un corp fizic. Naşterea, în Lumea fizică, are. Loc în morhehtulcând – forţele planetare sunt în armonie cu destinul înâscuţ de Eu în vieţileprecedeţiie. El nu se poate renaşte în niciun alt tiihp, pentru că*Torţele inerente din atomii germeni l-ar împiedica. După naştere, forţele planetare, care zi cu zi influenţează asupra vehiculelor Eului, îl împing într-o oarecare dierecţie, în armonie cu destinul precedent creat şi devin astfel executorii automatici ai acestui destin. Când un om întrebuinţează voinţa sa pentru a lucra conform cu evoluţia, el stăpâneşte şi conduce forţele planetare.

Legea cauzei şi a efectului operează continuu. Din momentul naşterii forţelor care au fost puse în mişcare în vieţile precedente şi care nu sunt încă cheltuite încep să lucreze asupra copilului şi a vehiculelor sale. Toată ura şi afecţiunile vechi revin la suprafaţă. Vechii inamici se prezintă, pentru ca Eul să-şi poată împlini destinul său cu ei şi să-i transforme în amici. Amicii de altă dată ajută Eul şi lucrează cu el pentru mutualul folos al ambelor părţi. Mergem lent dar irezistibil şi progresiv către amiciţia universală. Omul învaţă legea consecinţelor, prin care, fiecare faptă aduce răspunderea sa, şi prin care orice forţă ce o pune în mişcare, trebuie să aibă un efect corespunzător. Dacă prin neglijenţă sau egoism, cauzează o pierdere sau o suferinţă altora, legea consecinţelor, la o dată posterioară, îi va aduce condiţii asemănătoare, şi îi va desluşi astfel injustiţia faptelor sale. Dacă nu se va lua seama de lecţie, natura îi va da experienţe totdeauna din ce, în ce mai riguroase, până ce, în fine, capătă efortul necesar şi obţine în mod veritabil puterea de a se controla. Dacă faptele pe care le împlinim sunt constructive şi respectuoase faţă de dreptul altora, atunci în viaţa viitoare ne naştem în condiţii care ne aduc succes şi fericire. Dacă, din contră, cedăm pasiunilor noastre, dacă noi ne arătăm fără consideraţie pentru alţii, sau suntem indolenţi şi neglijenţi, vom fi, desigur, chemaţi să renaştem în condiţii şi printre oameni care, vor face din vieţile noastre insuccese şi vor atrage multe nenorociri. Totuşi, noi învăţăm prin aceste eşecuri, ceea ce este necesar să facem ca să ne

reparăm trecutul din rătăcirile vieţii precedente. Atunci, când noi ne vom servi de voinţa noastră, pentru a ne rezolva problemele, vom parveni la succes şi legea consecinţelor va lucra pentru noi, în loc de a lucra contra noastră. /

Dacă am fost cu totul limitaţi prin trecut şi incapabili de a naşte noi cauze, ne va fi imposibil de a dezvolta puterea noastră creatoare originală sau liberul arbitru.

HI. INIŢIEREA

1. ANTRENAMENTUL ESOTERIC

Printre primele exerciţii pe care, aspirantul doritor de a obţine cunoştinţa personală, trebuie să le practice, este observarea foarte atentă a detaliilor. Putem să spunem despre majoritatea oamenilor, că ei au ochi, dar nu văd. Aspirantul trebuie să exerseze să vadă cu o extremă amănunţime orice s-ar găsi în jurul lui, fără de care el va fi în conflict între ceea ce a înregistrat conştient creierul şi ceea ce a înregistrat subconştient corpul vital, lucru care va aduce o discordanţă. În timp ce noi suntem pe stradă, putem să mărim simţul nostru de observaţie, observând foarte atent toate casele, cu toate detaliile lor, arhitectura, etc. Mai ţârziu ne vom sili să ne reamintim toate aceste detalii, astfel, ne vom mări considerabil puterea noastră de observaţie. Puterea de concentrare şi puterea gândului se dezvoltă prin concentrarea gândurilor noastre asupra unui obiect, fenomen sau o imagine, concretă la început şi cât mai abstractă pe parcurs. Trebuie să ne străduim să rămânem la obiectul concentrării noastre şi să nu permitem

gândirii să rătăcească.

Gândirea pozitivă înseamnă concentrare, ea îşi va atinge mereu scopurile şi prin ea vom săvârşi „minunile” care ne vor conduce la reuşită. Să ne străduim pentru dezvoltarea concentrării în orice moment.

Gândirea negativă înseamnă să lăsăm gândirea să rătăcească… Această stare este deosebit de vătămătoare şi duce la distrugerea puterii gândirii. Gândirea negativă. Este slabă şi în orice domeniu ar fi, dă rezultate nesatisfăcătoare. Prin gândirea negativă, mentalul nostru cade pradă entităţilor inferioare şi dacă persistă această stare, devenim posedaţi de ele şi incapabili de a ne mai apăra.

Adesea aspirantul va fi îngrijorat pentru întârzierea progreselor sale. Iubirea perfectă alungă îngrijorarea şi temerea, astfel dacă avem tendinţe de îngrijorare, putem consolida vehiculele noastre subtile, dezvoltând, printr-un mijloc sau altul, sentimentul de iubire. Atâta timp cât avem sentimente de îngrijorare, de temere, suntem expuşi a fi pradă activităţilor răufăcătoare a unor fiinţe din planurile invizibile care ar putea foarte mult să ne vatăme. Însăşi faptul că resimţim temerea, dovedeşte că noi nu suntem încă capabili de a ne apăra de aceste entităţi. Temerea, prin urmare, este cel dintâi inamic, pe care trebuie să-l învingă studentul metafizic.

Unii cad în greşeala de a dezvolta văzul spiritual prin ajutorul narcoticelor, a unor cristale sau prin metode de respiraţie, care fără supravegherea unui maestru pot provoca tulburări

grave. Aceste practici duc la boli sau la obsesii, pentru că ele sunt de un caracter negativ. Ele dezvoltă văzul spiritual prin mijlocul vibraţiilor al căror curenţi circulă în sens contrar acelor de ceasornic, pe când, ar trebui să circule în acelaşi sens. De aici pericolul de a da acces regiunii inferioare a lumii dorinţei ca şi entităţilor depravate ce trăiesc acolo. Metodele orientale de respiraţie, fără supravegherea unui maestru, pot forţa corpul fizic şi corpul vital, rupând legătura dintre centrele eterice şi sistemul nervos, provocând nebunia. În alte cazuri se produce o rupere între eterul chimic şi eterul vital, care cauzează slăbirea progresivă. O respiraţie igienică şi profundă este salutară, recomandată.

Studentul metafizic trebuie să se silească să atingă echilibrul perfect, care este triplu: echilibrul emoţional, concentrarea mentală, puterea spirituală.

Când am dobândit vederea planurilor superioare, când suntem capabili de a părăsi conştient corpul nostru fizic, nu înseamnă că ştim totul, n-am ajuns decât la începutul educaţiei noastre spirituale. Trebuie să ne instruim acolo, aşa cum ne instruim şi aici, lucrând eu răbdare şi căutând cu stăruinţă să rezolvăm problemele noii noastre ambianţe. Se cere prudenţă în alegerea unui instructor, să nu mergeau după instructorii care n-au dezvoltat decât unul din cele trei grade ale văzului spiritual, şi încă poate imperfect. Este absurd de a ne pasiona de vreunul, pentru singura raţiune că el este un clervoiant şi de a considera ca o expresie indiscutabilă a adevărului, tot ceea

ce el va spune. Orice cunoaştere care vine din lumea hiperfizică, printr-un grad oarecare al văzului spiritual, trebuie să fie supus unei probe al bunului nostru simţ şi al logicii, şi dacă ele nu o suportă, noi avem dreptul de a-l arunca, sau cu atât mai mult de a împinge mai departe investigaţiile noastre, înainte de a-l accepta.

Noi trebuie zilnic să ne examinăm faptele noastre. A iubi chiar pe vrăjmaşii noştri, înseamnă a anticipa aici jos purificarea noastră, şi a realiza un progres mult mai rapid. Examinând faptele noastre bune sau rele, vom putea de-a dreptul să trecem după moarte în primul cer, fără a mai avea nevoie de a trece prin acea zonă a purgatoriului.

Pentru achiziţia conştiinţei personale, Eul posedă un corp fizic, un corp al dorinţelor şi un corp al intelectului, corespunzătoare diferitelor planuri ale naturii. Depinde de dezvoltarea şi de calitatea lor pentru a cuceri experienţa din fiecare existenţă. Tot ce este raportat la viaţa fizică nu este decât zădărnicie. Singurul lucru ce putem duce cu noi, şi care va avea valoare reală, va fi bogăţia de inimă şi spirit.

Antrenamentul esoteric, se face prin construirea unui vehicul interior, prin studiu, discernământ, concentrare, meditaţie, contemplare şi adorare. Pentru a câştiga viaţa spirituală, trebuie să urmărim un regim special şi igienic de alimentaţie şi să adormim în noi instinctele sexualităţii, să nu mai trezim aceste instincte, lăsând liberă această forţă, spre a avea puterea să dezvolte cele şapte centre (chakre) prin care vom putea înţelege esoterismul vieţii

noastre spirituale.

Exerciţiul de Retrospecţie (examenul conştiinţei) se practică seara, aşezându-ne în pat, într-o atitudine de repaus desăvârşit, lăsând muşchii să cadă în voie. Apoi ne vom examina faptele în mod invers, plecând de la faptele săvârşite seara, mergând cu gândul spre faptele săvârşite dimineaţa, examinându-ne astfel conştiinţa, judecându-ne pe noi înşine, adică făcându-ne singuri purgatoriul, şi evitându-l pe cel de după moarte. Efectele vor fi imense.

Exerciţiul retrospecţiei de seară ajută mult Eul, cu privire la această fază a existenţei după moarte; practicând-o în fiecare seară, putem trăi viaţa noastră în primul cer, tot aşa de bine ca viaţa purgatoriului, încă de pe pământ, şi Eul va fi atunci liber să străbată regiunile superioare când el va trece în lumea de dincolo. El va putea, de asemenea să facă progrese spirituale mult mai mari, pe care nu le-ar putea face altă dată; va putea de asemenea să se reîntoarcă mai repede pe pământ, pentru a servi aici, în planul evoluţiei sale şi a semenilor. Trebuie să începem să examinăm, în ordine inversă, faptele de peste zi, unde-noi am ajutat pe alţii. Trebuie să ne forţăm să resimţim bucuria şi mulţumirea pe care ei au încercat-o şi astfel să realizăm calităţile spirituale ale bunelor noastre acţiuni. Acest procedeu este neapărat recomandat studentului esoteric, care doreşte să facă mari progrese. Retrospecţia sau examenul de conştiinţă, are o valoare mai mare ca toate celelalte metode, pentru că face pe aspirant să avanseze pe cărarea progresului. Seara, după ce

se aşază în pat, aspirantul trebuie să stea într-o atitudine de repaus, relaxându-şi, toţi muşchii. Apoi se trec în revistă faptele zilei, în ordine inversă, începând cu cele de seară, continuând cu cele de după prânz şi terminând în fine cu cele de dimineaţă. Te vei sili de a-ţi reprezenta fiecare fapt, fiecare scenă pe cât mai sincer posibil, căutând să reproduci înaintea intelectului tău, tot ceea ce s-a petrecut; în scopul de a-ţi judeca faptele tale, de a-ţi da socoteală, dacă. Vorbele tale aveau chiar sensul pe care voiai să i-l dai, sau dacă, din contră, ele puteau da loc la o altă interpretare; de a te asigura, în fine, dacă, vorbind altuia, i s-a exagerat, sau micşorat valoarea faptelor arătate. Vei examina în acelaşi timp atitudinea morală ce o aveai în prezenţa fiecărei scene, judecându-te.

Unele persoane găsesc că este dificil să rămână deştepte, până ce exerciţiul s-a terminaţ, se cere un efort deosebit de voinţă şi multă consecvenţă, care vor duce, în final, la reuşită.

Efectele acestui examen de conştiinţă sunt imense şi depăşesc toate aşteptările. Mai întâi travaliul de a restabili armonia vehiculelor este împlinit în deplina conştiinţă şi într-un timp mai scurt de cât ar putea-o face corpul dorinţei în timpul somnului, lăsându-i astfel, mult mai mult timp disponibil în timpul nopţii, pentru a lucra la exterior. Extrăgând zi, cu zi, esenţa experienţelor, care constitui. E dezvoltarea sufletului şi încorporând-o în spirit, noi trăim în prezent într-o atitudine de intelect în armonie cu liniile conducătoare, de un progres, rezervat de obicei,

existenţelor viitoare. Îndeplinind cu sinceritateacest exerciţiu, ne ridicăm, zi cu zi, din memoria noastră subconştientă lucrurile indezirabile, într-un aşa mod, încât greşelile noastre sunt şterse. Aura noastră începe să strălucească de aurul spiritual extras din experienţele zilnice din adâncul sufletului nostru şi vom atrage astfel prezenţa Entităţilor superioare.

„Cel drept va vedea pe Dumnezeu" a zis Christ.

Instructorul va deschide repede ochii noştri din Momentul ce noi vom fi pregătiţi a intra în „Nava învăţăturii", adică în lumea astrală, unde ne aşteaptă primele experienţe ale unei vieţi conştiente, în afară de corpul fizic.

Al doilea exerciţiu, Concentrarea, trebuie să fie practicat dimineaţa, imediat după deşteptare. Aspirantul nu trebuie să se scoale, căci el trebuie să se găsească într-o atitudine confortabilă „cu muşchii relaxaţi, începând a se concentra, pentru a păstra contactul cu lumea astrală, în timpul somnului curenţii corpului dorinţei sunt energici, şi centrii săi sunt animaţi de o mişcare rotativă de o enormă viteză. Dar îndată ce corpul reintră în învelişul fizic, curenţii şi centrii săi sunt aproape opriţi deodată de materia densă şi de curenţii nervoşi ai corpului vital care transmit în cele două sensuri mesajele cerebrale. Scopul exerciţiului de dimineaţă este de a readuce corpul fizic la acelaşi grad de inerţie şi de insensibilitate ca în timpul somnului, în timp ce spiritul este perfect deştept, vioi şi conştienţi, existând atunci condiţii

favorabile, ca centrii de senzaţie (chakre) ai corpului astral, să-şi înceapă mişcarea rotativă.

Când concentrarea asupra unui punct, ne absoarbe, corpul nu mai simte nimic absolut în jurul său din lumea fizică şi în faţa sa se vor desfăşura efectele conştiinţei astrale, apoi intelectuale. Subiectul concentrării trebuie să fie deasupra lucrurilor ce cad în perimetrul simţurilor fizice şi dincolo de timp şi spaţiu. Printr-o asemenea practică, vom cuceri înţelegerea interioară de la începutul Universului, depăşind tot ceea ce cărţile cele mai savante ne-ar putea oferi în viaţă. Aspirantul se va purifica şi astfel prin aura sa luminoasă va atrage un instructor de la care va primi sprijinul necesar. Din aceste experienţe trebuie să extragem prin meditaţie o cunoaştere completă a legilor cosmice pe care însă nu le povestim nimănui, socotindu-le ca lucruri prea sfinte, dar aplicându-le în serviciul umanităţii.

Concentrând gândurile noastre către un centru, asupra unui punct, vom mări puterea lor, după acelaşi principiu, în care forţa razelor luminoase, este mărită prin concentrarea sa asupra unui punct ce trece prin focariil unei lentile. Depărtând din intelectul nostru toate celelalte subiecte, puterea noastră mentală este întrebuinţată în total pentru a atinge scopul sau a rezolva problema asupra căreia ne concentrăm. În acest caz, putem fi absorbiţi în subiectul nostru, până a nu mai auzi nici lovitura de tun trasă deasupra capului nostru. Unii oameni pot fi atât de adânciţi în lectura unei cărţi, că ei. Uită totul în

jurul lor. Aspirantul, care cercetează lumina spirituală, trebuie să cucerească facultatea de a se absorbi în ideea care formează obiectul concentrării gândurilor sale, până la punctul de a închide cu totul conştiinţa sa faţă de lumea simţurilor şi de a fixa toată atenţia sa asupra lumii spirituale. Cine înţelege s-o facă, va vedea partea spirituală a unui obiect, sau o Idee iluminată de lumina spirituală şi va obţine astfel de la natura interioară cunoştinţe, la care omul nici nu visează… V

Când se va atinge acest grad de abstracţie, centrele de senzaţie ale corpului astral, vorâncepe să se rotească în interiorul corpului”. Fizic şi îşi vor face astfel puţin, câte puţin, un loc. Cu timpul, acest fenomen se va accentua din ce, în ce mai mult, în aşa fel că va trebui un efort din ce, în ce mai mic, spre a provoca aceasta rotaţie. Subiectul ales pentru, concentrare e preferabil să fie dincolo de timp şi spaţiu, deasupra lucrurilor ordinare căzute sub simţuri, de exemplu: primele cinci versete din Evanghelia sfântului Ioan. Meditându-le în fiecare dimineaţă, frază cu frază, aspirantul va cuceri cu timpul o miraculoasă pătrundere interioară, de la începutul Universului şi din planul Creaţiei, care întrece tot ceea ce cărţile cele mai savante ar putea să ne înveţe.

Un oarecare timp la început, când aspirantul va reuşi să menţină fără întrerupere, timp de cinci minute, ideea asupra căreia îşi concentrează gândurile, el va încerca, să o părăsească repede lăsând în locul ei un gol. Cine nu gândeşte absolut la nimic, dar aşteaptă ca să vadă ce se petrece în

acest vid mintal, va ajunge la un moment dat, când în acest spaţiu gol, îi vor apare viziunile şi scenele lumii astrale. Aura sa va începe să strălucească şi va atrage atenţia unui Instructor care va însărcina pe cineva să-i dea ajutorul necesar, pentru ca să poată împlini în progresul său, un nou pas. Chiar dacă luni şi ani se petrec fără rezultate vizibile, fiţi asiguraţi că niciun efort nu va fi fost încercat în zadar; Marii Instructori le văd şi le apreciază. Ei doresc să aibă ajutorul vostru „atât cât şi voi înşivă puteţi fi dornici de a le da acest ajutor. În acelaşi timp, pot fi raţiuni, pentru care ei nu găsesc oportun ca noi să lucrăm pentru umanitate în această existenţă sau la un moment dat. Câteodată aceste piedici dispar, şi atunci suntem admişi să contemplăm Lumina Sfântă a Adevărului.

O veche legendă mistică zice, că atunci când cauţi o comoară, aceasta trebuie să o faci noaptea şi în tăcere adâncă. Pronunţând o vorbă, mai înainte ca acea comoară să fie adusă la lumină şi în siguranţă, o vei face să dispară pentru totdeauna. Dacă noi flecărim şi povestim şi altora experienţele noastre personale trăite în timpul orei noastre de concentrare, le pierdem. Din aceste experienţe noi trebuie să extragem prin meditaţie, o cunoştinţă completă a legilor cosmice Noi nu trebuie să le povestim, căci ele nu sunt decât învelişul ce ascunde cunoştinţa. Legile descoperite, graţie lor, au o valoare pentru toţi, căci ele explică faptele vieţii, şi ne învaţă maniera de a trage foloase din unele condiţii, sau de a le evita pe altele. Legea, ea însăşi, poate deci să fie

liber divulgată pentru binefacerea omenirii, urmând aprecierea aceluia care – a descoperit-o. Atunci, experienţele care au dus la descoperirea acestei legi, vor apare în adevărata lor lumină, adică, ca fiind numai de un interes trecător, fără să merite mai mult decât această concluzie. Prin urmare, aspirantul trebuie să considere tot ceea ce se petrece în timpul concentrării gândirii sale, ca un lucru sfânt, şi trebuie să-l păstreze strict pentru el. În fine, evitaţi să consideraţi aceste exerciţii ca o muncă plictisitoare, preţuiţile la înalta lor valoare; ele sunt marile noastre privilegii. Numai astfel apreciindu-le, le vom da deplină dreptate şi vom recolta binefacerile care decurg din ele.

2. AL ŞASELEA SIMŢ

În creier se găsesc două mici organe: corpul pituitar şi glanda pineală. Ştiinţa medicală, actuală, nu ne poate oferi suficiente explicaţii despre aceste glande, ca de altfel nici despre-celelalte glande mai cunoscute ale corpului uman. Ea afirmă despre glanda pineală ca fiind un organ atrofiat şi totuşi, nici glanda pineală şi nici corpul pituitar nu sunt pe cale de atrofiere, ci dimpotrivă, ele reprezintă arhetipul viitoarelor organe de percepţie senzorială. Acest fapt nedumereşte pe savanţi, căci natura nu conservă nimic inutil. Corpul, pituitar şi glanda pineală aparţin unei alte clase de organe, care în epoca actuală, nu sunt pe cale de a degenera, dar sunt într-o stare de inactivitate la majoritatea oamenilor. În orice corp, noi găsim organe care se atrofiază sau se dezvoltă; primele sunt, ca să zicem astfel, limitele care

marchează drumul prin care omenirea a trecut, spre a atinge starea actuală de dezvoltare; cele din urmă fac să se prevadă liniile de ameliorare şi dezvoltare viitoare. De exemplu, muşchii cu ajutorul cărora animalele mişcă urechile lor, sunt tot aşa de prezente şi la om, dar sunt pe cale de a se atrofia, puţini oameni îl pot utiliza. Inima aparţine clasei de organe care indică dezvoltarea. Viitoare, ea este pe cale de a deveni un muşchi voluntar.

Prin corpul pituitar şi glanda pineală, care în prezent la om sunt în inactivitate, putem privi în interiorul nostru, în lumile noastre interioare. Când evoluţia le va dezvolta, omul va vedea lumea sa interioară ca în perioada atlanteană. Dezvoltarea acestor organe, îi dă posibilitatea iniţiatului de a ajuta pe oricine din jurul său, dar iniţiatul trebuie să păstreze dezinteresul pentru propria persoană, căci el va fi în serviciul umanităţii şi nicidecum al său.

Renaşterea acestor organe se face prin regim alimentar, economia forţelor sexuale, spre a se îndrepta aceste forţe spre funcţii mai nobile şi idealiste, prin concentrare, meditaţie şi contemplare.

Clervoianţa se datorează acestor organe, care, la unele persoane, sunt unite printr-o punte de legătură energetică şi sunt în stare de activitate. În epocile lemuriană şi atlanteană, cu mult în urma epocii noastre ariene, omul intra în contact cu lumea spaţială, prin intermediul acestor organe. Ele vor servi din nou la realizarea acestui contact, la comuniunea directă cu Cerul,

care va constitui totodată şi viitoarea „religie” a planetei noastre, când nu vom mai avea nevoie de intermediari, de preoţi, între noi şi Dumnezeu…

Drumul cunoştinţei, este drumul prin care ne dezvoltăm vederea noastră şi puterile spirituale din noi. Se vorbeşte adesea de vederea spirituală ca de al şaselea simţ. Umanitatea în general, nu posedă decât cinci simţuri, dar noi toţi avem, în stare latentă, al şaselea simţ, iar unii pionieri îl au dezvoltat. A fost un timp când noi nu posedam decât patru simţuri în stare activă, erau unii oameni, desigur, care pretindeau că este imposibil să cucerească un al cincilea simţ, şi că acei iluminaţi care vorbeau de un al cincilea simţ, erau în eroare. Istoria este o eternă repetiţie. Azi”, toate rasele umane au cinci simţuri, dar unii spun, că există şi al şaselea. Aceştia sunt adesea consideraţi de majoritate ca fiind în eroare. Când aceşti indivizi avansaţi vorbesc de regate, de viziuni. Şi de puteri pe care cele cinci simţuri ale noastre nu ni te relevă, mereu se găseşte cineva, care să zică, că acestea sunt efectele imaginaţiei lor.

Prima probă a dezvoltării celui de-al şaselea simţ este accesibilitatea noastră la vibraţiile planurilor superioare planului fizic. Când noi devenim sensibili la aceste vibraţii, chiar dacă al şaselea simţ al nostru nu este încă în plină dezvoltare, noi realizăm existenţa acestor planuri superioare, şi simţim de asemenea adevărul care se găseşte în filosofiile ce le descrie. Acestei clase aparţin majoritatea studenţilor filosofiei esoterice. Singurul fapt, că ei sunt studenţi ai acestei filosofii

şi că sunt capabili de a pricepe adevărul pe care-l găsesc în ea, probează că ei au devenit mai mult sau mai puţin sensibili vibraţiilor superfizice.

Al şaselea simţ sau vederea spirituală prin care obţinem cunoaşterea personală a planurilor superioare este triplu. Primul grad este văzul eteric, graţie căruia percepemlumea eterică, cu entităţile care se găsesc acolo (spirite elementale ale naturii). Prin văzul eteric, avem capacitatea de a vedea prin obiectele din planul fizic şi să observăm starea lor. Aceasta se aplică la toate substanţele în afara sticlei…

Al doilea grad al văzului spiritual este clervoianţa lumii dorinţei sau lumea astrală. Graţie acestui văz, percepem lumea dorinţei şi corpul dorinţei al entităţilor care trăiesc acolo. În clervoianţă obiectul pare întins până la noi, de un aşa fel, că dintr-o singură privire noi îl vedem de-a întregul.

Claraudiţia este o altă metodă de a intra în contact cu lumea dorinţei. Ea ne permite să auzim vocile spirituale ale acelora care trăiesc acolo.

Al treilea grad al vederii spirituale este acela prin care percepem realităţile spirituale în lumea gândirii (planul mental). Aici, suntem în contact cu arhetipurile a tot ce există. Aceste arhetipuri, fiind entităţi vii, ne vorbesc şi ne comunică învăţămintele privitoare la ei.

Este greu de a clasa într-o ordine logică cunoştinţele primite prin această metodă, pentru că noi le percepem ca un tot unitar şi nu ca părţi separate ca în cazul senzaţiilor din planul fizic…

Vederea spirituală poate fi pozitivă sau

negativă. Forma pozitivă este aceea care dezvoltă pe studentul vinei şcoli oculte pozitive. Ea se dezvoltă deşteptând activitatea glandei pineale şi a corpului pituitar, conservând forţa sexuală creatoare şi îndreptând această energie în sus. Prin mijlocul unor exerciţii, făcute în timp convenabil, corpul pituitar este pus în vibraţie, astfel, că face să devieze energia ascendentă a forţei sexuale, o face să treacă prin corpul pituitar şi glandă pineală, umplând astfel golul dintre acestea două. Se obţine astfel văzul spiritual pozitiv care este sub controlul voinţei.

La gnostici, marea parte a curentului forţei sexuale se ridică spre creier, trecând prin coloana vertebrală şi „larinx, apoi coboară prin inimă. Gnosticul dezvoltă mult mai mult partea intelectuală a naturii sale.

La mistici, marea parte a curentului se ridică prin inimă şi larinx, înainte de a atinge creierul. Misticul dezvoltă mai mult inima sau partea devoţională a naturii sale, decât intelectul. Unul şi altul ridică forma pozitivă a dezvoltării spirituale.

Forma negativă a dezvoltării, este aceea a spiritismului mediumurilor, practicat prin mijlocul plexului solar şi al marelui simpatic, în loc de creier şi al sistemului cerebro-spinal. Văzul spiritual pe care-l dezvoltă mediumul, nu este sub controlul său şi nu depinde de loc de voinţa sa; iată dar un văz de prea puţină valoare. Pe lângă aceasta, nu-l conservă în vieţile superioare, în timp ce veritabilul ocultist sau mistic reţine văzul spiritual pe care l-a primit mai înainte, 1 V – Gnosticul (ocultistul) şi misticul trebuie, fiecare cu

timpul să ajungă la gradul dezvoltării celuilalt, adică sentimentul (inima) şi intelectul trebuie, în cele din urmă, să fie deopotrivă dezvoltate. Forma negativă, mediumistică, este o stare pe care o traversează de obicei aspirantul în calea dezvoltăriivăzului spiritual pozitiv. Nu trebuie, cu toate acestea, să cauţi să dezvolţi această stare şi nu este de loc fiecesar să treci prin această condiţie.

Numai o viaţă pusă în serviciul umanităţii permite dezvoltarea fără primejdie a văzului spiritual şi a puterilor oculte. Dacă noi dezvoltăm aceste puteri în alt scop decât de a coopera la vastul plan de evoluţie, suntem în pericol. Dacă mobilul dezvoltării este dorinţa egoistă, de a ne servi de aceste capacităţi şi puteri pentru propriile noastre interese şi avansarea noastră personală, dăm acces în aura noastră a entităţilor inferioare, care ne vor servi temporar acordându-ne puterea pe care o dorim, dar va trebui, să le servim la rândul nostru. Ele ne vor cere să ne achităm integrai de datoria noastră; şi foarte adesea aspirantul achitându-se, este antrenat într-o profundă degradare.

Acela care trage vanitate din dezvoltarea spirituală, atrage în aura. Să elementalii care aduc căderea sa. Biblia, din punct de vedere ştiinţific, are perfectă dreptate când ne recomandă să ne păzim de a fi orgolioşi. Această stare este deosebit de periculoasă aspirantului la viaţa spirituală. Pe această cale, vehiculele aspirantului se fac sensibile prin puritatea vieţii ce o duce şi prin exerciţiile ce le urmează. Trebuie, prin urmare, să

se evite senzualitatea mai mult ca orice, sub toate formele sale, căci ea îl face să recadă mult mai repede decât o persoană ordinară.

Majoritatea oamenilor consumă cea mai mare parte din energia creatoare pentru satisfacerea simţurilor şi plăcerilor sexuale.

Când aspirantul la o viaţă superioară, prin voinţă şi prin controlul simţurilor, începe reprimarea, din ce, în ce, mai mult, a acestor excese, când începe să nutrească gânduri şi sentimente nobile, spirituale, un clervoi ani experimentat poate să vadă cum energia sexuală neutilizată, începe să se ridice. Creşte în volum, străbate inima şi larinxul, sau coloana vertebrală şi larinxul, sau pe amândouă. Apoi această energie trece prin corpul pituitar şi glanda pineală şi se îndreaptă spre centrul de la rădăcina nasului, care este sediul cel mai înalt al spiritului.

Aceşti curenţi energetici, nu iau în general, unul din aceste două drumuri indicate mai sus, cu excluderea completă a celuilalt, dar volumul principal al energiei sexuale trece de obicei prin unui din aceste căi, după constituţia mistică sau gnostică a aspirantului. La acela care caută iluminarea prin mijloace pur intelectuale, curentul trece mai cu seamă prin coloana vertebrală şi o parte mai mica prin inimă. La mistici, a căror intuiţie este superioară cunoaşterii, curenţii se ridică traversând inima. Chiar dacă la început curenţii circulă în mai mare măsură pe una din aceste căi, pe parcurs, ambele căi trebuie deschise prin combinarea cunoaşterii cu sentimentul, cu iubirea. Calea cunoaşterii, fără

calea sentimentului, a iubirii duce pe aspirant la o dezvoltare anormală şi periculoasă prin creşterea egoismului, astfel studentul gnostic trebuie să dezvolte sentimentul de iubire, de supunere, de umilinţă şi răbdare, pe când studentul mistic trebuie să studieze Adevărul, fiecare având lipsuri ce se cer eliminate, spre a se obţine o dezvoltare cu totul armonioasă. Nu acelea sunt adevăratele calităţi cu care ne naştem, ci cele pe care le dobândim prin voinţă, prin răbdare, prin munca spiritului asupra vehiculelor inferioare.

Chiar dacă acest curent energetic, ar atinge proporţiile cascadei Niagara şi ar dura până în ziua judecăţii din urmă, va fi prin el însuşi inutil, căci el nu este numai un acompaniament necesar, ci o condiţie cerută, în prealabil, pentru orice lucru conştient în lumile interioare; adică trebuie să fie dezvoltată într-o oarecare măsură, înainte ca adevărata educaţie esoterică să poată să înceapă. Aspirantul trebuie să ducă un timp oarecare o viaţă morală, consacrată gândurilor spirituale, înainte de a avea posibilitatea de a începe educaţia care îi va da cunoaşterea personală a regatelor hiperfizice şi care îi va permite să devină, în adevăratul sens, un ajutor al umanităţii. După ce candidatul a trăit astfel, destul timp pentru a stabili curentul energiei spirituale şi care să-l găsească demn de a primi o educaţie esoterică, i se vor da unele exerciţii cu scopul de a pune în vibraţie corpul pitiiltar. Într-adevăr, aceste vibraţii ale corpului pituitar vor izbi linia de forţă cea mai apropiată şi o va face să devieze uşor. La rândul lor, aceste vibraţii lucrează asupra liniei de

forţă cele mai apropiate şi procedeul urmează astfel, până ce forţa vibraţiilor va fi epuizată. Procedeul este ci semănător cu fenomenul de rezonanţă al corzilor de pian de aceeaşi frecvenţă, care intră în vibraţie doar la ciupircă uneia dintre ele.

Când mărirea vibraţiilor corpului pituitar vor face să devieze liniile de forţă, spre glanda pineală, rezultatul este obţinut: o punte a fost aruncaia peste spaţiul care separă cele două organe. Aceasta este puntea care duce lumea fizică în lumea dorinţei, şi asigură omului clervoianţa. El îşi permite să întoarcă privirile sale în direcţia care-i convine şi vede deodată interiorul şi exteriorul obiectelor fizice. Spaţiul şi materia aii încetat de a exista pentru el, nu întâlneşte niciun obstacol în calea investigaţiilor sale. Nu este încă un clervoiant experimentat, dar este un clervoiant voluntar. Facultatea ce o posedă diferă mult de aceea a unui medium care este totdeauna un voiant lucid involuntar şi care nu poate să vadă de cât ce i se oferă. Dar, persoana care a realizat această punte poate oricând să intre în contact cu lumile interioare, poate stabili sau întrerupe legătura, după voinţa sa. Puţin, câte puţin, observatorul învaţă să controleze vibraţiile corpului pituitar, de aşa fel, că el poate să intre în contact cu regiunea lumilor superioare pe care doreşte să le viziteze. Facultatea este cu totul sub controlul voinţei sale. Nu este de loc nevoie să intre în transă, sau să folosească narcor ti ce pentru ridicarea conştiinţei sale în lumea dorinţei. Este de ajuns numai să vadă, şi vede…

Neofitul trebuie să înveţe, să vadă în lumea dorinţei, sau mai mult, el trebuie să înveţe, să înţeleagă, ceea ce vede. În lumea fizică obiectele sunt dense, solide, şi nu-şi schimbă forma din cauza unei priviri. În lumea dorinţei, totul se transformă neprevăzut, emoţiile şi sentimentele noastre se amestecă cu fluidul tereştrian al acestei lumi. Aici este o sursă continuă de erori pentru clervoiantul negativ şi involuntar şi chiar pentru neofitul care străbate în această lume sub conducerea unui instructor; dar educaţia pe care o primeşte, îl aduce la punctul unde, împotriva tuturor schimbărilor formei, el poate vedea Viaţa care le cauzează, şi cunoaşte astfel, că Ea este ciudăţenia tuturor acestor transformări enigmatice.

Este necesar să stabilim o altă distincţie şi care este una din cele mai importante; Puterea care îngăduie cuiva să perceapă obiectele unei anumite lumi, nu este identică cu aceea care permite să străbatem această lume şi de a funcţiona în ea. Clervoiantul voluntar, deşi a primit câteva instrucţiuni, care-l fac să discearnă adevărul de fals, el se găseşte faţă de lumea dorinţei, în aceeaşi situaţie, ca şi un prizonier după barele temniţei în faţa lumii exterioare; el vede dar nu poate să opereze în această lume. Tot aşa educaţia esoterică nu face decât să deschidă vederea interioară a aspirantului; la momentul oportun, învăţând noi exerciţii care îi permit să formeze un nou vehicul prin mijlocul căruia să poată funcţiona în lumile interioare într-un mod perfect conştient.

3. ENERGIA SEXUALĂ

Maniacul sexual este o probă a exactităţii celor afirmate de ocultişti, care ştiu, că o parte a forţei sexuale construieşte creierul şi că o astfel de persoană devine idioată şi incapabilă de a gândi, pentru că ea epuizează şi exteriorizează, nu numai partea negativă şi pozitivă a forţei sexuale, după cum această persoană este o femeie sau un bărbat, care va trebui să fie utilizată normal prin intermediul organelor sexuale de procreare, dar mai mult, şi partea de forţă care va trebui1 să servească pentru adezvolta creierul şi a-l face capabil să producă gândirea, – de aici slăbirea mentală.

Pe de altă parte, o persoană care are o pornire naturală pentru lucrurile spirituale, este puţin înclinată de a întrebuinţa forţa sexuală în scopul reproducerii şi tot ceea ce ea nu va întrebuinţa în acest scop, poate fi transmutat în forţă spirituală. Iată pentru ce iniţiatul, care a atins un oarecare grad de dezvoltare, jură celibatul. Nu este un jurământ uşor de ţinut şi acela care doreşte să favorizeze progresul spiritual, nu trebuie să ia cu uşurinţă un asemenea jurământ. Mulţi oameni care nu sunt încă hotărâţi pentru viaţa superioară, se consacră în ignoranţa lor, la o viaţă de ascetism. Ei sunt tot aşa de periculoşi pentru societate, ca şi maniacul sexual imbecil.

În etapa actuală de evoluţie a planetei noastre, funcţia sexuală trebuie să servească la crearea de corpuri care permit spiritului coborârea în materie pentru a cuceri experienţe

noi.

Sfântul Spirit este energia creatoare a naturii, energia sexuală este energia Sfântului Spirit reflectat în om. Reaua întrebuinţare sau abuzul acestei puteri, este deci păcatul care râu poate fi iertat şi care trebuie să ni-l ispăşim printr-o micşorare a eficacităţii vehiculelor, ca să câştigăm sănătatea forţei creatoare. Aspiranţii la o viaţă superioară, care sunt animaţi de o arzătoare dorinţă de a trăi o viaţă nobilă şi spirituală, consideră adesea o oroare funcţia sexuală, din cauza atâtor mizerii recoltate de omenire, pe urma abuzului ce l-a făcut. Ei se depărtează cu dezgust de la acest act ce-l consideră impur, fără să se gândească, că de fapt prin viaţa lor pură şi spirituală, prin gândurile înalte pe care le emit, prin alimentaţie sănătoasă, au vehicule bine dezvoltate şi sănătoase pentru a oferi corpuri fizice entităţilor care vor să se încarneze cu o misiune deosebită. Un număr mare de entităţi evoluate sunt incapabile de a se reîncarna la epoca actuală, numai pentru că ele nu găsesc părinţi, care să fie aşa de curaţi ca să le poată oferi vehiculele fizice necesare.

Funcţia sexuală are o importanţă deosebită în reglarea fenomenelor geologice, meteorologice, etc., ale planetei noastre. Excesele sexuale ale omenirii, consumă energia solară şi cauzează petele solare, căci numai de la Soare se împrumută această energie de către corpul fizic în funcţia sa vitală. Este un privilegiu deosebit pentru Eul care face uz de funcţia sexuală numai în scop de a asigura corpuri pure şi sănătoase

entităţilor care vor să se încarneze. Pe de altă parte, nu este un mai rău blestem, decât pentru cel care abuzează, căci el este în acest caz sursa suferinţelor cel e mai teribile pe care carnea le poate îndura...

Omul, prin acţiune, prin gândire şi prin vorbire, influenţează, benefic sau malefic prin calitatea faptelor, gândurilor sau cuvintelor, mediul fizic şi metafizic al planetei pe care vieţuieşte. Prin îndeplinirea sau neglijarea datoriilor noastre „noi favorizăm sau batjocorim viaţa, nu numai a celor care se găsesc în jurul nostru, ci al tuturor locuitorilor pământului, încarnaţi sau spaţiali. Acela care nu şi-a îndeplinit datoria faţă. De familii. E sau umanitate, nu are dreptul să caute viaţa superioară. A pune, prin egoism, toate obstacolele de-o parte şi a trăi numai spre a grăbi progresul nostru spiritual „este tot aşa de neiertat, ca şi a trăi în ignoranţă faţă de viaţa spirituală. Acest om este mai pierdut decât cel ce nu trăieşte o viaţă spirituală dar îşi îndeplineşte datoriile în viaţa ordinară, se consacră pentru bunul trai" al familiei sale, al celor ce depind de el şi se străduieşte să-i servească cu devotament şi fidelitate. Dar, cu timpul, se va naşte şi în el simţul datoriei şi al sacrificiului, la început, la nivelul familiei sale, apoi al prietenilor, al naţiunii, până ce va ajunge la conştiinţa cosmică.

Omul care fuge de datoria ce o are în această viaţă, spre a îmbrăţişa viaţa spirituală, va fi desigur silit să urmeze din nou drumul datoriei de care el s-a îndepărtat, fără ca să-i fie cu putinţă să

scape de aceasta, până ce lecţia va fi înţeleasă.

— Unele triburi din India îşi împart viaţa într-un mod ideal, astfel: omul îşi petrece primii douăzeci de ani ai vieţii în dezvoltarea educaţiei sale, de la douăzeci, la patruzeci de ani, el se consacră datoriei de a-şi face şi ridica o familie, şi de a-şi întrebuinţa anii următori pentru dezvoltarea sa spirituală, ferit de orice grijă materială care ar putea să obosească, sau să distrugă spiritul său. În prima perioadă, părinţii se îngrijesc de nevoile copiilor; în a doua, omul: nu numai că se îngrijeşte de nevoile propriei sale familii, dar are grijă şi de părinţii săi; în ultima perioadă a vieţii când se consacră spiritului, revine copiilor să-i datoria de a-l întreţine. Această metodă este foarte satisfăcătoare într-o lume în care omul, de la leagăn până la mormânt, are aspiraţii spirituale de o aşa intensitate, că neglijează într-un totul prosperitatea materiala „acumularea de avere. În cazul, în care, va avea probleme de ordin material, copii se vor grăbi să-i vină în ajutor, ştiind că acelaşi lucru se va întâmpla şi cu ei mai târziu şi că astfel, după îndeplinirea datoriilor, către familie şi ţară, se vor putea consacra cu totul vieţii superioare. În lumea occidentală, unde, prea mic e numărul celor ce au aspiraţii spirituale, marea majoritate a oamenilor, urmează o linie de dezvoltare materială, iar şansele implementării acestui model oriental de viaţă sunt minime. Ideal ar fi, găsirea unui drum de mijloc, a unui pendul. Între modelul oriental şi cel occidental.

Aspiraţiile spirituale nu se fac simţite,

niciodată înainte de timpul lor şi ele vin însoţite de condiţii particulare de viaţă în care putem să decidem pentru o cale sau alta.

Dacă sarcina unei familii împiedică consacrarea desăvârşită cart» este dorită, aspirantul va trebui să-şi consacre toată energia sa dezvoltării spirituale, fără neglijarea datoriilor sale către familie. Însăşi achitarea sarcinilor familiare pot constitui o cale de dezvoltare spirituală, prin perfectarea voinţei, a răbdării şi a sentimentului de sacrificiu pentru semen.

O persoană care doreşte celibatul şi care deja este legată prin căsătorie, nu trebuie să uite obligaţiile pe care o astfel de situaţie o cere. Îi va fi greu să practice abţinerea în asemenea împrejurări şi de a încerca să se sustragă de la împlinirea naturală a datoriei ale Totuşi, deşi constituie o datorie şi exerciţiul funcţiei sexuale, aspiranţii la o viaţă superioară sunt constrânşi la o regulă de conduită, diferită de aceea, care se prevede, pentru un bărbat, sau o femeie a lumii ordinare.

În general, legea şi obiceiurile actuale, ale acestei planete, consfinţesc căsătoria cu o libertate nelimitată în satisfacerea dorinţelor sexuale. Din privinţa Legilor Cereşti, funcţia sexuală nu trebuie niciodată să fie utilizată pentru satisfacerea simţului, ci în singurul scop al procreării. Prin urmare, un aspirant la viaţa superioară, va fi îndreptăţit să se refuze partenerului său de mariaj, în afară de scopul procreării şi atunci numai când perechea este în foarte bună sănătate fizică, morală şi mentală,

căci în caz contrar, din unire poate rezulta un corp slab, sau degenerat.

Orice individ este stăpânul corpului său, el este responsabil înaintea legii consecinţelor (karma) de orice întrebuinţare improprie, rezultând din cedarea acestui corp, unei alte fiinţe, prin slăbiciune de voinţă. Nimic nu stagnează mai mult evoluţia decât lipsa de voinţă. Voinţa trebuie să facă din studentul spiritual un adevărat om, prin care să poată exprima Divinitatea din el.

Privind cele ce s-au spus până aici şi considerând subiectul din punct de vedere ocult, este în acelaşi timp o datorie şi un privilegiu, care trebuie să fie exercitat cu recunoştinţă, pentru orice persoană sănătoasă la corp şi la spirit şi după cât îi permit mijloacele sale, de a oferi vehicule fizice entităţilor care vor să se încarneze. Aspiranţii vieţii superioare se găsesc într-o obligaţie cu totul particulară din acest punct de vedere, pentru că prin marea puritate a vieţii lor, prin purificarea vehiculelor lor, ei pot pune la dispoziţia entităţilor de un ordin superior corpuri convenabile, oferind acestora ocazia de a se reîncarna şi de a exercita influenţa lor binefăcătoare asupra progresului omenirii şi a evoluţiei epocii corespunzătoare.

Dacă se întrebuinţează forţa sexuală în scopul arătat mai sus, actul sexual ar avea loc de puţine ori, în timpul unei vieţi, astfel că, întreaga energie creatoare (sexuală) va putea fi utilizată pentru dezvoltarea spirituală. Abuzul consumării acestei energii, pentru satisfacerea plăcerii, dă naştere

multor boli trupeşti şi sufleteşti şi este cauza majoră a durerilor şi suferinţelor, şi a stagnării spirituale a omenirii.

De asemenea, nu este necesar pentru nimeni să părăsească viaţa spirituală, din cauza imposibilităţii de a rămâne celibatar. Un strict celibat nu este obligatoriu în cazul unei iniţieri mai puţin profunde. Jurământul celibatului absolut nu se aplică decât marilor iniţieri, şi chiar şi atunci, se poate facb uz de energia sexuală, ca un act unic de fecundare, ca un act de sacrificiu şi nu de plăcere, în scopul procurării de corp fizic unui mare misionar divin.

În încheiere, trebuie făcută precizarea, şi subliniată, că este de preferat o căsătorie armonioasă, cu legături de fidelitate între soţi, cu o viaţă sexuală moderată, cu copii educaţi în spiritul binelui, frumosului şi adevărului, decât, o viaţă de falsă abstinenţă, în care, să suferim de dorinţa arzătoare, de curiozitatea sexuală şi să ne gândim mereu şi cu intensitate la satisfacerea simţurilor. Christ a spus, că gândurile impure atârnă tot aşa de greu şi sunt la fel de rele ca şi faptele, ca şi acţiunile impure, pentru că gândurile pot fi repetate la infinit, pe când acţiunile au o oarecare limită. Aici trebuie amintita şi gravitatea diferitelor practici de masturbare şi efectul lor de ruinare trupească şi sufletească, mai ales în rândul tinerilor.

Aspirantul la viaţa superioară nu poate reuşi în eforturile sale, decât în măsura în care poate subjuga natura sa inferioară, ferindu-se de a cădea dintr-o extremă în alta.

j

Pentru a ajunge la gradul actual al dezvoltării sale, omenirea a trecut prin mai multe epoci: civilizaţii care s-au succedat, care au înflorit pe continente, din care azi nu mai există decât puţine urme. Au trăit rase ce au stabilit stăpânirea lor, au dat naştere civilizaţiilor şi au dispărut, după o oarecare perioadă de decadenţă, cedând locul altor rase. Toate aceste schimbări au fost aproape totdeauna însoţite de mari perturbări geologice care schimbă câteodată cu totul faţa pământului.

Timpurile pe care omenirea le străbate azi, sunt timpuri de tranziţie. O nouă epocă începe pentru lume. În marea spirală de dezvoltare se deschide o nouă curbă, care se va manifesta printr-un nou ciclu de cultură. Ceva nou vine pe lume. Din centrul cosmic al vieţii, iese un nou val care poartă în sine principiile noii vieţi, poartă în ea transformarea întregii planete, a noastră şi mai ales a ţării noastre.

Pământul, intră într-o nouă regiune – regiunea unei naturi virgine – care îi va infuza un nou impuls de viaţă pentru dezvoltarea sa. Omenir ea trebuie mai întâi de toate să lichideze cu ceea ce a îmbătrânit, să se transforme şi să intre în acest nou mediu. Acest proces lichidator, acest foc purificator, prin care cu toţii vom trece, să nu-l interpretăm ca dogmaticii, care au tradus incorect unele idei din Biblie, şi anume, că lumea va arde prin foc. Este vorba de un foc nu la propriu ci la figurat, prin care fiecare va arde în felul său şi la nevoie chiar şi de foc propriu, dacă starea lui aşa cere.

Acest val de foc este deja activ în lume, transformă totul pe pământ, schimbă fondul, desăvârşind ordinea întreagă a vieţii omului. El caută, înainte de toate, să transforme Eul Conştient al individului, prin a face să treacă în centrul vieţii sale de la conştiinţa personală, la conştiinţa cosmică, de la particular la colectiv.

Acest val lucrează cu o putere de nerezistat, nimeni nu-l poate opri. El distruge toate formele vechi, forme în care viaţa a-a manifestat până acum. Toţi cei care vor reuşi să se pună în armonie cu vibraţiile sale, vor fi smulşi de ritmul său şi vor intra în noile şi bogatele condiţii de dezvoltare. Ei se vor pregăti să intre înnoua cultură, cultura iubirii, a cărei expresie socială va fi fraternitatea între oameni, unirea popoarelor în numele principiului iubirii.

Sub puternica influenţă a Vărsătorilor de Lumină, care lucrează în lume şi care fac să se nască primele avânturi spre înnoire, omenirea se simte straniu tulburată, şi caută, calea pe care va putea să găsească pacea şi salvarea. Luând iluzia drept realitate, ea se întoarce la fostele forme învechite, care aparţin trecutului mort, şi nu prezentului plin de viaţă. Esenţialul este de a sesiza acum înnoirea şi schimbarea care se produce în lume.

Epoca de Lumină, de înaltă Spiritualitate, nu ne poate primi aşa cum suntem. Pentru a corespunde acesteia, trebuie să devenim alţi oameni, cu alte dimensiuni morale, intelectuale, spirituale, care să ne apropie de TATĂL şi nu să ne îndepărteze. Omul s-a obişnuit să se creadă, de

sine autodiriguitor, deşi au fost civilizaţii terestre cu mult evoluate de a noastră, care nimic nu întreprindeau fără aprobarea TATĂL UI Ceresc. Aceea civilizaţie ne aşteptă şi pe noi. Adică, etapa în care să luăm legătura cu Divinitatea ca să nu mai fim nişte oi rătăcite ale pământului.

Dacă sufletul nostru nu devine o comoară, şi ceea mai de preţ, nimic nu avem şi săraci cd adevărat suntem, chiar dacă deţinem toate comorile pământului. Ferice de cei ce caută Adevărul, căci de aşa manieră va lucra în ei, încât vor fi cei mai bogaţi.

Cu toţii suntem nişte cp mori, nişte forţe încă neexplorate. Fiecare trebuie să-l scoată la lumină pe Creatorul său. Atunci va triumfa Lumina pe pământ. Nu există moarte, decât o perpetuă transformare şi nu există nici rai, nici iad, decât Lumină şi întuneric şi Dumnezeu TATĂL e în noi, în inima noastră. Suntem fiinţe izvorâte din Dumnezeu TATĂL, şi la El trebuie să ne. Întoarcem. Nu trebuie să murim şi să fim înmormântaţi pentru acest lucru. La TATĂL trebuie să ajungem acum, aici pe pământ, iar la trecerea dincolo de bariera acestei vieţi, într-o Lumină să vieţuim cu El.